முகவுரை.

பரமகாருண்ய மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீவ்யாஸபகவான் லோகோபகாரமாக வேதார்த்தங்களை எளிதில் அறியும்பொருட்டு பதினெட்டுப் புராணங்களைச் செய்தார். அவைகளில் சிவபக்த சிரோமணிகளுக்கு மிகவும் உபயோகமுள்ளது ஸ்காந்தபுராணம். இந்த ஸூத ஸம்ஹிதை ஸ்காந்தத்தில் அடங்கியது. இதில் வேதார்த்த ரஹஸ்யங்கள் மிகத் தெளிவாகவும் எளிதில் புத்திக்கு விளங்கக்கூடியதாகவும், சைவாகமத்தை பின்பற்றியதாகவும் இருக்கின்றன. மேலும் இதன் மஹிமை, "ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் ஆதி சங்கரர் தான் வ்யாஸ ஸூத்ர பாஷ்யம் எழுதுவதற்குமுன் இந்த ஸம்ஹிதையைப் பதினெட்டுத்தடவைகள் வாசித்தாரென்ற" பரம்பரா வசனத்தால் வெளிப்படுகிறது.

நமது தென்னாட்டில் அநேகமாய் சைவ ஸமயத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த ஸம்ஹிதை பெரும்பாலும் க்ராமங்கள் தோறும் வித்வான்களாலும் ஸன்யாசிகளாலும் வடமொழியிலிருந்து தமிழ் பாஷையில் உபந்யாஸஞ் செய்யப்படுகிறது. மேலும் இதற்கு வேத பாஷ்யங்கள் இயற்றிய ஸ்ரீமத் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் 'தாத்பர்யதீபிகை' யென்ற பாஷ்யமும் எழுதியிருக்கிறார்.

இத்தகைய மேன்மையான க்ரந்தத்தை, இப்பொழுது நம் மதத்தில் உண்டாயிருக்கிற கவனத்தைக் கருதியும், வடமொழி [redacted] நன்றாகத் தெரியாதவர்களின் உபயோகத்திற்காகவும் மகா வித்வானாகிய பிரமஸ்ரீ ஆர். அனந்தகிருஷ்ண சாஸ்த்ரிகள் இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ப்ரசுரிக்கும்படி என்னைத் தூண்டிவிட்டதும் தவிர, தான் மிகச்ரமத்துடன் எழுதிவைத்திருந்த தன் மொழிபெயர்ப்பையும் என்னிடம் கொடுத்தார்.

அதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இம்மொழி பெயர்ப்பை வெளியிடுகிறேன்.

இதில் மூலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு பெரு எழுத்திலும், வ்யாக்யானத்தில் உள்ளதும் மற்றும் இதர விசேஷங்கள் சிறு எழுத்திலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

லோகோபகார இச்சையால் இதில் ப்ரவிருத்தித்தபடியால் வித்வான்கள் இதிலுள்ள பிழைகளை மன்னித்து இந்த க்ரந்தத்தை ஆதரிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சிதம்பரம்,
22-6-1913.

என். எஸ். இராஜாராம்.

முதல் கண்டம்.

சிவ மாஹாத்ம்ய கண்டம்

ஸூத ஸம்ஹிதை

முதல் கண்டம்.

(சிவ மாஹாத்ம்ய கண்டம்)

அத்தியாயம் 1.

(கிரந்த வரலாறு).

1–2. ஐச்வரமாயும், அத்விதீய தத்வமாயும், அடி, இடை கடையற்றவராயும், ஸகல உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாயும், தான் நிராதாரமாயும், விகாரமற்றதாயும், எல்லையற்ற சுக ஞானக்கடலாயும், அற்புதமான பராக்ரமத்தை யுடையதாயும், பார்வதீ பதியாயும், ஈசானனுமுமுள்ள (சிவனை) எப்பொழுதும் நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(இதில் 2, 3 விசேஷணங்கள் நிர்குணத்தைக் குறிக்கின்றன; 4, 5, 6 ஜகத்ரூபமாயிருப்பதைக் குறிக்கின்றன; 1, 7, 8, 9, 10 ஜகத்தை ஆளும் தன்மையைக் குறிக்கின்றன; மேற்கூறிய பத்து விசேஷணங்களே ஈசம் முதல் பிஹத் அரண்யகம் வரையுள்ள பத்து உபநிஷத்துக்களில் வரிசையாகக் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் என்றறிக).

(நமஸ்காரம் மூன்றுவிதம்; ஒன்று, தாழ்ந்தபடியிலிருந்து, தேகாதி உபாதி ஞானம் அருமல், கேவலம் கர்மத்தையேகைப்பற்றிக்கொண்டு, தான் அதற்கு தாஸன் என்ற ஞானத்துடன் செய்வது. இரண்டாவது, இதற்கு சற்று உயர்ந்தபடியான பக்தி மார்க்கத்தைக் கைகொண்டு, ஜீவ ஞானம் அருமல், தான் அதின் அம்சம் என்ற ஞானத்துடன் செய்வது; மூன்ருவது உயர்ந்தபடி என்ற ஞானமார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு, 'அதுதான் நான்' என்று சொல்லும்படியான ஆத்ம ஞானம் அடைந்தவன் செய்வது; இவ்விதமாக அதிகாரிக்கு தக்கபடி நமஸ்காரம் மூன்றுவிதம் என்றறிக).

3–4. ஸத்ர யாகத்தின் முடிவில், மிகப் பரிசுத்த இருதயத்தையுடையவர்களும், நைமிசாரண்யத்தில் வஸிப்பவர்களுமான ரிஷிகளின் மத்தியில் மகாத்மாவாயும், ரோமஹர்ஷரின் வம்சத்

தில் உதித்தவரும் புராணங்களைச் சொல்லுகிற ஸூதர் வருவதைப் பார்த்து, அவருக்குத் தகுந்த உபசாரங்களைச் செய்து, தெளிவான மனஸ் இந்திரியங்களுடன் கூடிய (அந்த ரிஷிகள்) இந்த புண்ய ஸம்ஹிதையை தங்களுக்குச் சொல்லும்படி ஸூதரைக் கேட்டார்கள்.

(வெகு பெயர்களுடனும், அதிக கால கர்மங்களுடன் செய்யும் யாகம் ஸத்ரயாகம்; இதனால் சித்த சுத்தி உண்டாகும்.

நைமிஷம் என்ற காடு; அதில் யாகம் செய்யப்பட்டது; நேமி என்றால் சக்கிரம், ஷ என்றால் அவிழ்த்தல், அதாவது, மனதிலுள்ள காமக் க்ரோதாதி முடிச்சுகள் எவ்விடத்தில் நாசஞ் செய்யப்படுகின்றனவோ அவ்விடத்திற்கு நைமிஷம் என்று பெயர்).

5–6. இவ்விதமாக முனி ச்ரேஷ்டர்களால் ப்ரச்னம் செய்யப்பட்ட சூதர், எல்லா அர்த்தங்களையும் அளிக்கும் மகாதேவனையும், மகாத்மாவான வ்யாஸரையும், பக்தி பூர்வமாக த்யானித்து, தெளிந்த மனதுடன் முனீச்வரர்களைக் கண்ணுற்று வேதார்த்தங்களடங்கிய இந்த ஸம்ஹிதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

(கண்ணுற்று—சிஷ்யர்களின் பந்த மோக்ஷத்திற்காக குருக்கள் கடாக்ஷம் ஒரு தீக்ஷை.

இந்த ஸம்ஹிதைக்கு முதலில் 'ச்ருதி ஸம்ஹிதை' என்றும் 'ருத்திர ஸம்ஹிதை' என்றும் நாமங்கள் வழங்கிவந்தன; இந்த ஸம்ஹிதையில் ஸூதருக்கு மிக அபிமான மிருந்தபடியால் தனது குருவான வ்யாஸர் ஆஞ்ஞைப்படி ஸூதர் பெயரால் வழங்கி 'ஸூத ஸம்ஹிதை' என்ற பெயர் வந்தது).

7–11. ஸூதர் சொல்லுவதாவது:—

ஹே! முனி ச்ரேஷ்டர்களே! (i) ப்ரம்ம (ii) பத்மம் (iii) விஷ்ணு (iv) சிவ (v) பாகவதம் (vi) பவிஷ்யத் (vii) நாரதீயம் (viii) மார்க்கண்டம் (ix) அக்னி (x) ப்ரம்ம வைவர்த்தம் (xi) லிங்கம் (xii) வாராஹம் (xiii) ச்லாக்கியமான ஸ்காந்தம் (xiv) வாமனம் (xv) கூர்மம் (xvi) மத்ஸ்யம் (xvii) காருடம் (xviii) ப்ரம்மாண்ட

என, நான்கு லக்ஷம் கிரந்தங்களடங்கிய, பதினெட்டு புராணங்க ளும், காமிகம் முதலிய ஆகமங்கள் பரமசிவனால் அருளப்பட்டது போல், (நாராயண அவதாரமாகிய) வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டன.

(புராணங்கள்:—இவை க்ருதயுகத்தில் நூறு கோடி கிரந் தங்களடங்கினவென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் ஒரு கோடியென்றும், பிறகு த்வாபரத்தில் வ்யாஸரால் சுருக்கி நான்கு லக்ஷமாக செய் யப்பட்டன.

இதில் மூன்று லக்ஷம் கிரந்தங்களை பத்து புராணங்களி லடக்கி பரமசிவனைக் குறித்தும், ஐம்பது ஆயிரம் கிரந்தங்களை நான்கில் அடக்கி மகா விஷ்ணுவைக்குறித்தும், இருபத்தையாயி ரம் கிரந்தங்களை இரண்டிலடக்கி ப்ரமதேவனைக் குறித்தும், பன் னிரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு கிரந்தங்களை ஒன்றிலடக்கி சூர்யனைக் குறித்தும், பாக்கியிருக்கும் பன்னிரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு கிரந் தங்களை, பாக்கி ஒன்றில் அடக்கி அக்னி தேவனைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; இப் பதினெட்டு புராணங்களும் அச் சிட்டிருக்கிறபடியால் சற்றேறக்குறைய நான்கு லக்ஷம் கணக்கு ஸரியாயிருக்கிறது).

12–24. இப்பதினெட்டு புராணங்களை ஸத்யவதீ புத்ரராகிய வ்யாஸரிடத்தில் கேட்டு, பல முனிகளால் உபபுராணங்கள் செய் யப்பட்டன. அவைகளாவன: (i) ஸநத்குமாரம் (ii) நரஸிம்மம் (iii) நந்தி (iv) சிவதர்மம் (v) தூர்வாஸம் (vi) நாரதீயம் (vii) கபி லம் (viii) மானவம் (ix) உசநஸம் (x) ப்ரம்மாண்டம் (xi) வாரு ணம் (xii) காளி (xiii) பரமேச்வர ஸ்வரூபமான வாஸிஷ்ட்டலைங் க்யம் (xiv) ஸாம்பம் (xv) ஸௌரம் (xvi) பராசரம் (xvii) மாரீசம் (xviii) ஸமஸ்த தர்ம ஸாதகமான பார்க்கவம்; இவ்விதமாக ஸகல ஞானத்திற்கும் இருப்பிடமாக லக்ஷக் கிரந்தங்களடங்கிய இவை கள் முனிகளால் செய்யப்பட்டன.

இப்பொழுது ச்ருதியின் பொருளடங்கிய ஸ்காந்தத்தைப் பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இது ஐம்பது கண்டங்க ளடங்கிய ஆறு ஸம்ஹிதைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது;

அவைகளாவன—(i) ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை, (ii) ஸூத ஸம்ஹிதை, (iii) சங்கர ஸம்ஹிதை, (iv) வைஷ்ணவ ஸம்ஹிதை, (v) ப்ரம்ம ஸம்ஹிதை, (vi) ஸௌர ஸம்ஹிதை.

ஹே! பண்டித உத்தமர்களே!

முதல் ஸம்ஹிதையில்	...	55,000	கிரந்தங்களும்
இரண்டாவதில்	...	6,000	,,
மூன்றாவதில்	...	30,000	,,
நான்கில்	...	5,000	,,
ஐந்தில்	...	3,000	,,
ஆறாவதில்	...	1,000	,,

அடங்கியன.

25. இப்பொழுது ஸர்வபாபங்களை நசிக்கச் செய்யக்கூடியதும், முனிகள், தேவர்கள், கந்தர்வர்களால் பூஜிக்கத்தக்கதும், வெகு சோபனமுள்ளதுமான இரண்டாவது ஸம்ஹிதையை (ஸூத ஸம்ஹிதையை)ச் சொல்லுகிறேன்.

26–27. மிக பரிசுத்தமாயும் வேத ஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற இந்த ஸம்ஹிதை நான்கு கண்டங்களாக (பாகங்களாக) வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது; இவைகளாவன:—(i) சிவமகான்மிய கண்டம் (ii) ஸகல வேதார்த்தத்தைச் சொல்லும் ஞானயோக கண்டம் (iii) முக்தி கண்டம் (iv) யஞ்ஞவைபவ கண்டம்.

28–30. இவைகளில், முதல் கண்டத்தில் 700 கிரந்தங்களும், இரண்டில் 737 கிரந்தங்களும், மூன்றில் 563 கிரந்தங்களும், நான்காவதில் 4,000 கிரந்தங்களும் அடங்கியுள. இதில் கடைக் கண்டமானது பூர்வபாகம், உத்தரபாகமென்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

31–32. முதல் கண்டத்தில் 13 அத்தியாயங்களும், இரண்டில் 20 அத்யாயங்களும், மூன்றில் 9 அத்யாயங்களும், நான்கில் 67 அத்யாயங்களும் உள.

இவ்விதமாக ஸகல வேதார்த்தங்களும் இந்த ஸம்ஹிதையில் அடங்கியுள என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

33. ஸர்க்கம் (ச்ருஷ்டி), ப்ரதி ஸர்க்கம் (ஸம்ஹாரம்), வம்சம், மன்வந்தரங்கள், வம்சங்களின் சரித்திரங்கள் இவ்வைந்தும் புராண லக்ஷணங்களாம்.

(ப்ரம்மத்தினிடமிருந்து அஞ்ஞானத்தால் ப்ரபஞ்சம் எப்படி உத்பத்தியாகிறதென்றும், ஞானம் வந்தவுடன் எப்படி அது லயமடைகிறதென்றும், அந்தப் ப்ரமத்திலிருந்து உத்பத்தியான ஜீவராசிகளின் லக்ஷணங்களையும், அந்தப் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களான ப்ரணவம், காயத்ரீ, ஹம்ஸ மந்திரம், பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திரங்களையும், எவ்விதம அனுஷ்டித்து அதனல் எப்படி மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள் என்று சொல்லுவதே புராணத்தின் லக்ஷணமாகும்).

34. நான்கு வேதங்களைக் கற்றும் எந்த ப்ராமணன் புருஷார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறானே அவனைக் கண்டு வேதம், தன்னை ஸரியாக அர்த்தம் செய்யாமல் எங்கு கெடுத்துவிடுவானோவென்று, பயப்படுகிறது.

35–39. ஆகையால், இதிஹாஸ புராணங்களின் உதவியைக்கொண்டு வேதத்தின் சரியான அர்த்தத்தை யறியவேண்டியது; ஸ்வபாவமாகவே, (எல்லாவிஷயங்களிலும்) வேதங்கள் முக்கியப் பிரமாணமாகும்; பின்புதான், ஹே! முனிச்ரேஷ்டர்களே! ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும், பாரதமும் பிரமாணங்களாகும். மற்ற, வெகுவிதமான (தர்க்கம் முதலிய) சாஸ்திரங்களும், வேதத்திற்கு விரோதப்படாமலிருந்தால், பிரமாணங்களாகும்; இல்லாவிடில் ஆகா. ஹே! ப்ராமணர்களே! வேதம் ஒன்றே! அதன் அர்த்தமும் ஒன்றே!. ஆகிலும், முனி ச்ரேஷ்டர்களே! (அனுஷ்டானம் செய்பவர்களின் ஸௌகரியத்தின்பொருட்டு) அனேக சாகைகளாக (ரிக்கு முதலியவைகளாக) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இக்காரணத்தால், வேதம் அனந்தமென்றும், அதன் அர்த்தமும் அனந்தமென்றும் விளங்குகிறது.

மேற்கூறிய தோற்றமும் (பலவென்ற தோற்றம்), வேதத்தால் அறிபடக்கூடியவரும், க்ஷேமத்தை யளிப்பவருமான பரம

சிவனுடைய மாயையாலன்றி, வாஸ்தவத்தில் நிஜமல்ல. இதுவே ஈச்வரனுடைய அத்புத சக்தியாம்.

40. ஹே! முனிகளே! மகேச்வரர் ப்ரம்மதேவனை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து, தன்னிடமிருந்த வேதங்களை அவருக்குபதேசித்தார்.

41. ஸகல லோக ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரம்மா, பரமாத்மாவான ருத்திரருடைய ப்ரஸாதத்தால் ஸ்மிருதி (தர்மசாஸ்திரம்) முதலிய எல்லாவற்றையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார் (அதாவது இவருக்கு மனதில் உதயமாயிற்று).

42–43. விச்வேச்வரரான சிவனுடைய கட்டளையின்மேல் ஜகத் ரக்ஷகரான மகா விஷ்ணுவானவர் வியாஸர் என்ற நாமங் கொண்டு, என்னுடைய குருவாக அவதரித்தார்.

பிறகு தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரான பார்வதிபதியின் கிருபையால் அந்த மகாவிஷ்ணுவாகிய வ்யாஸர் வேதங்களை நான்காக வகுத்தார்.

44–46. அவைகளாவன:—(i) ரிக்கு, (ii) யஜுஸ், (iii) ஸாமம், (iv) அதர்வணம். ரிக்கு வேதத்திற்கு 21 சாகைகளும் (பாகங்கள்), யஜுர் வேதத்திற்கு 101 சாகைகளும், ஸாமத்திற்கு 1000 சாகைகளும், அதர்வணத்திற்கு 9 சாகைகளும் உள. இவ்விதமாக வேதங்களை விபாகஞ்செய்ததால் அம்முனிக்கு 'வ்யாஸர்' என்ற பெயர் கிடைத்தது. (வ்யாஸர் என்றால் வகுத்துக் கொடுப்பவர்).

47. (மேலும்) மகாயோகியும், ஸர்வஞ்ஞரும், ஈசனுமான இந்த வ்யாஸர், மிக ஆச்சரியமான மகாபாரதத்தை நிர்மாணித்தார்.

48–49. இவருக்கு பைலர் முதலிய நான்கு ச்ரேஷ்டமான சிஷ்யர்கள் உண்டு (பைலர், வைசம்பாயனர், ஜைமினி, ஸுமந்து). அவர்களின்பொருட்டு நான்கு வேதங்களை வரிசைக்கிரமமாக (லோகத்தில்) பாவச்செய்யும்படி ஏற்பாடுசெய்தார்.

அவர்களால் பரவச்செய்யப்பட்ட அந்த அனுதியான ச்ருதியி னுலேயே வர்ணாச்ரமங்கள், ஆசாரங்களனைத்தும் ப்ரவிர்த்திக்கின் றன.

50. அந்த முனியானவர் (வியாஸர்) எனக்குப் புராணங் களைச் சொல்ல கட்டளையிட்டபடியால், ஹே! முனி சிரேஷ்டர் களே! நான் புராணத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

51–53. ஹே! முனிகளே! பூர்ண ச்ரத்தையுடன் கேளுங் கள்!

இவ்விதமாக ஸூதர், சொல்லியதைக்கேட்டு, நைமிசாரண்ய ரிஷிகள் ஸூதரை நமஸ்கரித்து, ச்ரத்தையுடன் பூஜை செய்தார் கள்.

அந்த ஸூதர், ஸகலஜகத்திற்கு காரணரும், க்ஷேமத்தை யளிப்பவரும், அம்பிகாபதியும், ஈசனும், அளவற்ற ஆனந்த ஞா னக் கட்டியுமான பரமேச்வரனை நெடுநேரம் த்யானம் செய்து, பக்தியால் பரவசமடைந்து ஸ்தோத்திரம் செய்ததாவது.

54. "ஸோமராயும் (அஷ்ட மூர்த்திகளில் ஒருவர்), ருத்ர ராயும் (பக்தர்களின் துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவர்), சங்கராயும், ஸ்ரீாத்மாவாயும், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களுடைய த்யானத்தில் உதிக்கிரவராயும், சூலத்தையுடையவராயும், வித் வான்களுக்கு (ஞானிகளுக்கு) ஆத்மாவாயும், ஸ்வானுபவத்தால் ப்ரஸித்தராயும் ஸர்வசாக்ஷியாயுமுள்ள உம்மை நமஸ்கரிக்கின் றேன்!"

அத்தியாயம் 2.

(பாசுபத வ்ருதம்).

1–4. நைமிசியர்கள் (ரிஷிகள்) கேள்வி:—ஹே! கற்றறிந் தவரே (ஸூதரே)! எக்காரணத்தால் இந்த ஸமஸ்தமான ஜகத் தும் பலவித தோற்றங்களை யடைந்திருக்கிறது? எக்காரணத்தால் இவ்விதம் உற்பவித்த ஜகத் அநித்யமாயிருக்கிறது?. மேலும், ப்சுவாயிருக்கப்பட்ட (இந்த ஜீவன்) அஞ்ஞானியானபடியால்

இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணமாகான். ப்ரக்ருதியும் (ஜடமாயிருப்பதால்) காரணமாகமாட்டாது. ஆதலால் வேறு ஒன்று ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணமாயிருக்கவேண்டும். அக்காரணத்தை ஹே! புண்யரே! எங்களுக்குச் சொல்லும்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஓர்காலத்தில் விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களும் சேர்ந்து, ஜகத்திற்கு காரணம் எதுவென்பதை விசாரித்தும், ஸம்சயம் (தீராமல்) நிறைந்த பக்தியுடன் மிகச் சுகத்தை யளிப்பவரும், சுத்தமாயுமுள்ள ருத்ரலோகத்தை (கைலாயத்தை) யடைந்தார்கள்.

5 ஹே! ப்ராமணர்களே! இவர்களின் மத்தியில், ஸம்ஸார துக்கத்தை நீக்குகிறவராயும், பரம காருண்யராயுமான மஹாதேவரான ருத்ரமூர்த்தி தானாய் ஆவிர்பவித்தார் (தோன்றினார்).

6. விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் (திடீரென்று தோன்றினபடியால்) இதுவரையிலும் பார்க்கப்படாமலிருந்த அந்த மகா தேவரைப் பார்த்து, நமஸ்கரித்து, ‘நீர் எவர்’? யென்று கேட்டார்கள்.

7. அதற்கு அந்த ருத்ரபகவான் மறுமொழியளித்ததாவது:—“பசுக்களுக்கு (ஜீவராசிகளுக்கு) பதியாயும், ஈசுவரராயும், ஸர்வஞ்ஞராயும் தத்வங்களுக்கெல்லாம் தத்வமாயும், ஸனாதனராயும் உள்ளவன் நான்!”

8. “நான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ரமதேவனைக்காட்டிலும் ஈச்வரனாயுள்ளவன். அப்படியே யிருக்கிறேன்; இருக்கவும் போகிறேன். என்னைத்தவிற வேறு யாதொருபதார்த்தமுங் கிடையாது.”

9. “இந்தச் சராசரமான ஜகத் என் மாயாசக்தியால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. (அதுவும் யோஜித்துப்பார்த்தால்) என்னைக் காட்டிலும் வேறாக, பரமார்த்தத்தில், இல்லை.”

10. “இவ்விதமாக என்னை வேத வாக்கியங்களால், ஆசாரியன் மூலமாக, எந்தப் பசு (ஜீவன்) அறிந்துகொள்ளுகிறானோ,

அவன் அந்த வேதாந்த வாக்கியங்களால் உண்டாகும் ஞானத்தி னால் மோக்ஷமடைகிறான்.”

11. ருத்ர பகவான் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு தனது ஸர்வ வ்யாபகமான ரூபத்தையடைந்தார். (அந்தர்தானமடைந்தார்). அதன் பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அந்த ருத்ரரை பார்க்க வில்லை.

12. அதர்வ சிரஸாலும் (34 மந்திரங்களடங்கிய அதர்வ வேத உபநிஷத்தாலும்), அனேகவிதமான மந்திங்களாலும் (ஸ்ரீ ருத்ர ஸூக்தம் முதலியவை), பஞ்சாக்ஷரத்தாலும், கரங்களை தலைக்குமேல் கூப்பிக்கொண்டு, இந்த ருத்ரதேவரை தேவர்கள் ஸ்தோத்தரித்தார்கள்.

13-18. மறுபடியும், ஹே! முனிச்ரேஷ்டர்காள்! ஸாக்ஷாத் பரமசிவஞானத்தை யடையும்பொருட்டு, அக்னிஹோத்ரத்திலுண் டான பஸ்மத்தை, ச்ரத்தையுடன் எடுத்து, சுத்தமான பாத்திரத் தில்வைத்து ஜலத்தால் கால்களைக்கழுவி, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, பவித்திரத்துடன், ஸமாதான மனதுள்ளவர்களாய், ‘ஓம் ஆம்’ என்று துவக்கப்படுகிற மந்திரம் முழுவதையும் உச்சரித்து, ஜலத்திற்கு அபிமான தேவதையான விஷ்ணுவைத் தியானஞ் செய்து, பிறகு, அந்த பஸ்மத்தை யெடுத்து, ஜலத்தில் குழைத்து, ‘அக்னிரிதி பஸ்மம்’ என்ற ஜாபாலோப நிஷத்திற் கூறிய ஏழு மந்திரங்களால், சாந்தமனதுடன், சுத்தர்களாயும் பரமசிவன் உமை இவர்களைத் தியானித்து, உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையி லும் பூசி, பிர்மரூபமாக பாவித்திருக்கிற வெண்ணிறமான அந்த பஸ்மத்தால் நெற்றியிலும், மார்பிலும், வயிற்றிலும், இரண்டு தோள்களிலும், பிர்மா விஷ்ணு சிவாத்மகமாயுள்ள திரிபுண்டர தாரணஞ் செய்தார்கள்.

19-21. இவ்விதமாக அதர்வசிரஸ் என்ற உபநிஷத்திற் கூறிய விருதத்தைக் கொண்டாடி, சாந்தர்களாயும், தாந்தர்களா யும், விரக்தர்களாயும், கர்மங்கள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு, இரு தயபத்மகர்ணிகா மத்தியில் ரோமத்தின் நுனிபோல அதி ஸூக்ஷ்மமாயும், கூர்மையாயும், ஜகத்திற்கு ஈசனையும், ஸ்வயம்

பிரகாசனுயும், சர்வஞ்ஞராயும், சர்வகர்த்தாவாயும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயும், ஆச்சர்யகரமாயுமுள்ள ஈச்வரனை, பிரணவ மந்திரத்தாலேயே பூஜித்தார்கள்.

22–33. பின்பு, அவர்களுக்கு பிரஸாதம் அளிக்கும்பொருட்டு, பசுபதியாயும், ஈசனுயும் உமையை பாதிசரீரமுள்ளவராயும், சந்திரசூடனுயும், நீலகண்டனுயும், நிராதாரனுயும், நிர்மலனுயும் துக்கமற்றவனுயும், பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவராயுமுள்ள பரமேச்வரனுயும், உள்ள சம்ஸாரபந்தத்தை போக்கடிக்கிறவர் (சிவன்), இவர்கள் முன்னல் தோன்றினர். ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ள எந்த ஸ்வரூபத்தை, வேதாந்தங்களால், எல்லோரும் பார்கிறார்களோ, அந்த சங்கரனை தேவோத்தமர்கள் எல்லோரும் பார்த்தார்கள். எது ச்ரௌதஸ்மார்த்தாசாரமில்லாத துர்நடத்தையுள்ளவர்களால் பார்க்கமுடியாதோ, அந்த ரூபத்தை இந்த தேவர்கள் பார்த்தார்கள். எதை யடையும்பொருட்டு, திவஜர்களால் சாந்தமனதுடன் வேதம் ஓதப்படுகிறதோ, அந்த ருத்திரனை இந்த தேவர்கள் பார்த்தார்கள். எதை ச்ரத்தையுடன் திவிஜோத்தமர்கள் பூஜிக்கிறார்களோ, அந்த உத்கிரிஷ்டமான தேவனை தேவர்கள் பார்த்தார்கள். பாபத்தை தஹிக்க யோகிகள் எந்த ஈசனை பார்க்கிறார்களோ, ஆனந்த ரூபியாயுள்ள அந்த ஈசனை தேவர்கள் பார்த்தார்கள். எவனுடைய பிரஸாதத்தால், பகவானன விஷ்ணு ஸமஸ்த ஜகத்திற்கு அதிபதி ஆயினரோ, அப்படிப்பட்ட ஈசனை தேவர்கள் பார்த்தார்கள். எவனுடைய பிரஸாதத்தால் பிர்மா ஸமஸ்த லோகத்திற்கு சிருஷ்டி கர்த்தா ஆயினரோ, அந்த ஸத்யமாயுள்ள ஈசனை இவர்கள் பார்த்தார்கள். பின்பு, தேவர்கள் சர்வபலத்தாயகராயும் ஸம்ஸாரமென்ற ரோகத்திற்கு மருந்தாயும் இருக்கிற ஸாம்பனை, ஆழ்ந்த கண்டத்தொனியுடன் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். பின்பு மகாதேவரான ஸாம்பர் தேவர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டு எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து (சொல்லுகிறார்).

34–39. (எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து) 'ஸந்தோஷத்தை யடைந்தேன்' என்று கூறினர். மறுபடியும், விஷ்ணுமகலான

தேவர்களைப்பார்த்து, கருணாநிதியான பகவான் கம்பீரவாக்குடன் சொன்னதாவது:—

"நான்தான் உயர்ந்த தத்வம்; ஜகத் என்னிடமிருந்து உண்டாகிறது; என்னிடமே யிருந்து லயமடைகின்றது. எனக்கு ஒப்பு, உயர்வு ஒருவருமே எப்பொழுதும் இலர்; என் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்தால் மாத்திரமே அஞ்ஞானம் நீங்கும்; என்னுடைய விஷயமாயுள்ள ஞானம், வேதாந்த ச்ரவணத்தாலேயே முமுக்ஷுவாயும், விருதானுஷ்டானம் செய்பவனாயும், சாந்தனாயும், மகாத்மனாயும், ஸமஸ்தகாமங்களை விலக்கினவனாயும், பரமசிவத்தியானஞ் செய்கிறவனாயும், எக்ஞம், தானம் முதலியவைகளால் மகாபாபம் என்கிற சமுத்திரத்தைத் தாண்டினவனாயு முள்ளவனுக்கு உண்டாகும். இப்படி எவன் ஒருவன் என்னை அறிகிறானோ அவனே ஸகலத்தையும் அறிகிறான். வேறொருவரும் அறியமாட்டார்கள். இவ்விதமாக உங்களுக்கு ஹே! தேவர்களே! வேதாந்தஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டது. பாசுபதவிருதம் (முன்னால் சொல்லப்பட்ட விருதம்) எந்த த்விஜ ச்ரேஷ்டர்களால், சிரத்தையுடன்செய்யப்படுகிறதோ, அவர்களுக்கே (வேதாந்த) உபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்பது சாஸ்திர சம்மதம்."

40–43. ஸூதர்—இவ்விதமாக பகவான் சொல்லிவிட்டு, அந்தர்தானம் (மறைவு) அடைந்தனர். பிறகு தேவர்கள், தேவாதிதேவனுடைய மகிமையை அறிந்து, அவர்தான் ஜகத்திற்கு காரணமென்று கசடறத்தெரிந்துகொண்டார்கள். ஆகையால் நீங்களும், ஹே! பெரியோர்காள்! ஸர்வக்ஞான பரமேச்வரனை ஜகத்திற்கு காரணம் என்று தெரிந்து, உபாஸியுங்கோள். ஸர்வ ஜகத்திற்கும் காரணனாயும், உமாபதியாயும், சந்திரசேகரனாயும் இருக்கிற ஈசன், பிரஸாதம் அளிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன், பிர்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களை முன்னிட்டு உங்களுக்குப் பிரஸன்னமாவார்.

44–45. இவ்விதமாக நைமிசாரண்ய வாஸிகளான மகாத்மாக்கள், மகாதேவருடையவும், பாசுபதவிருத மகான்மியத்தைக்

கேட்டு, ஸந்தோஷ சித்தத்துடன், எல்லா வேதாந்த அர்த்தங்களுக்கு மிருப்பிடமாயுள்ள மகாத்மாவான ஸூதரை நமஸ்கரித்து, ஞானத்தை யடையும்பொருட்டு பக்தியால் பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 3.

(நந்தீச்வர விஷ்ணு ஸம்வாதம்.—ஈச்வரத்தன்மை பிரதிபாதனம்).

1–2. நைமிசாரண்யவாஸிகள்.—ஹே! பகவான்! எல்லா விஷயங்களையும் யறிந்த பெரியவரே! எவர் (எந்த தேவர்) போகத்தின் பொருட்டும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டும் ஸமஸ்த தேவர்களாலும், அஸுர, ஸித்த, கின்னர, முனி, யக்ஷ, கந்தர்வ மற்றும் எல்லா ஜந்துக்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறாரோ அவரை எங்களுக்குச் சொல்லும்.

(சில தேவர்கள் போகத்தை மாத்திரம் அளிப்பார்கள்; சிலர் மோக்ஷத்தை மட்டும் கொடுப்பார்கள்; முன்னர் போகத்தையும், கிரமமாக மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கும் தேவர் பரமசிவன் என்று கருதி இந்த கேள்வி கேட்டார்கள்).

3. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஹே! மஹாபுத்திமான்களே! முனிச்ரேஷ்டர்களே! நல்லது, நல்லது. ஜகத்திற்கு உபயோகமுள்ள விஷயம் உங்களால் கேட்கப்பட்டது; அதை (போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் தரும் தேவரை) உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; ச்ரத்தையுடன் கேளுங்கள்.

4. முன்னொரு காலத்தில், ஜகந்நாதராயும், புராதனராயும், புருஷோத்தமருமான விஷ்ணு ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவான சிவனுடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டார்.

5–6. தானே ஜகத் கர்த்தாவென்றும், தன்னிடத்திலே ஜகத் இருக்கிறதென்றும், தனக்கு ஒப்பு உயர்வு ஒருக்காலும் இல்லையென்றும், தன் சக்திவிலாஸமே சராசரமாயுள்ள ஸமஸ்த ஜகத் என்றும், தானே எல்லா ஜந்துக்களால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கத் தக்கவர் என்றும் (எண்ணங் கொண்டார்).

7-11. இவ்விதம் அகங்காரத்தால் மூடப்பட்டு அந்த விஷ்ணு, தன் ஸ்வரூபமாயும், அம்பிகாபதியாயும், அளவற்ற ஆனந்த சைதன்ய கட்டியாயிருக்கிற மஹேச்வரனை அறியாமல், பிரம்மாதி எல்லா தேவர்களை ஆழ்ந்து கட்டளையிட்டார்.

உடனே மகாதேவராயும், ஸர்வாத்மாவாயும், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பவருமான சங்கரர், விஷ்ணுவின் சக்தியை தான் இழுத்துக்கொண்டு, அவரை மோகப்படுத்தினார்; பிறகு விஷ்ணுவை முன்னிட்டு பிரம்மா முதலிய எல்லா பசுக்களும் அதிகமாக சம்புவின் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு ஸ்வதந்திரத்தை இழந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில், சங்கர பக்தராயும், எல்லா ஞானத்திற்கிருப்பிடமாயும், கருணாநிதியாயுமுள்ள ஸ்ரீமான் நந்தி (இவர்களிடம்) வந்து, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து, சிவனுடைய பரமமான நிஜரூபத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்.

12-20. நந்திகேச்வரர் சொல்லுகிறார்.—ஹே! விஷ்ணு! ஸமஸ்த ஜகத்திற்கு நாதராயும், பரமேச்வரராயும், ஸர்வ ஸாக்ஷியாயும், மஹா ஆநந்தராயும், ஸர்வாத்மாவாயும் இருக்கிறவர் சங்கரர் (ஒருவரே); அவரே எல்லா ஜந்துக்களுக்கு ஆத்மாவாயும், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பவராயும் இருக்கிறார். அவருடைய பிரஸாத லேசத்தின் திணையளவால் விஷ்ணுபதம் என்ற ஸ்தானத்தை நீர் அடைந்திருக்கிறீர் அன்றி வேறு காரணத்தால் அடையவில்லை. இன்னும் மற்ற தேவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் அவ்விதமே இவருடைய பிரஸாதத்தால் அடையப்பட்டிருக்கின்றன; இவர் அன்றி ஜகத் ஸ்வயமாய் (ஸ்வதந்திரமாய்) நிலைபெறவில்லை. இவரே எல்லா வஸ்துக்களையும் எப்பொழுதும் போஷிக்கிறவர்; இவர்தான் எல்லாவற்றையும் படைத்தவர்; எவ்விதம் அக்னியின் சேர்க்கையால் இரும்பு சூட்டையும் பிரகாசத்தையும் அடைகிறதோ, அப்படிப் போல இவராலேயே எல்லா ஜகத்தும் ஸ்திதியையும், பிரகாசத்தையும் அடைகிறது. இவருடைய ஆனந்தத்தின் ஓர் லேசத்தை

எல்லா பூதங்களும் அடைந்து அதிக சந்தோஷமடைகின்றன. ஹே! பிரம்ம வித்துக்களே! இவருடைய ஆக்ஞையின் லேசத்தால் ஜகத் நித்யம் சரிவர நடைபெற்று வருகிறது.

இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபியா யுள்ளவரை நீர் அறியாமல், அதிக மோகத்தையும், கர்வத்தையும் அடைந்தவராயினீர்! உம் மால் ஜகத்தும் அவ்விதம் ஆயிற்று. ஆகையால் அந்த மோகத் தைத் தள்ளிவிட்டு, உம்முடைய ஆத்மாவாயும், மஹேச்வராயு முள்ள அந்த உமாபதியை, மற்றதேவர்களுடன் சேர்ந்து, ச்ரத் தையுடன் பூஜைசெய்யும்.

21–22. ஸூதர் சொல்லுகிறார்.—ஹே! முனிகளே! இவ் விதமாக சங்கரபக்தரான நந்திகேச்வரர் உபதேசஞ் செய்துவிட்டு ரதத்தில் ஏறி கைலாஸம் சென்றார். பிறகு பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களும், பக்தியுடன், எல்லாவற்றிற்கும் பெரியவராயும், ஸர்வ ஸாக்ஷியாயும், மஹரிஷியாயும் (எல்லாவற் றையும் தானே பார்க்கிறவர், ஸர்வக்ஞர்) உள்ள ருத்திரமூர்த்தி யை பூஜித்தார்கள்.

23. அவ்விதமே லக்ஷ்மீ முதலான தேவிகளும், மற்றும் எல்லா ஜந்துக்களும் கறுப்பும் தங்கவர்ணமும் உள்ள அந்த ஈச் வரனை பூஜித்தார்கள். (கண்டத்தில் விஷம் தரித்திருப்பதால் கறுப்பு வர்ணமும், இடது பக்கத்தில் உமாதேவியிருப்பதால் ஸ்வர்ண வர்ணமும் காணப்படுகிறது).

24. பிறகு, விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு, அம்பிகாபதியும், ஸர்வக்ஞருமான சங்கரர் இவர்களுக்கு முன்பாக தோன்றினார்.

25–26. ஹே! பிரம்மவித்துக்களில் ச்ரேஷ்டர்களே! பிரம் மா விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களும் பசுக்களுக்கெல்லாம் பதியான அந்த ஈசனைப்பார்த்து கட்டைபோல் பூமியில் விழுந்து தண்டம் செய்து, தலையில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தெளிந்த இந்திரிய மனத்துடன், புக்தியையும் முக்தியையும் கொடுப்பவ

ரும், ஸம்ஸார வியாதிக்கு மருந்தாயுமுள்ள ஈசனை பக்தியுடன் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.

27-48. தேவர்கள் (ஸ்தோத்ரம்) சொல்லியதாவது.—தேவ தேவனாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; ஹே! கருணைக்கடலே உமக்கு நமஸ்காரம்; எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் புக்தி முக்தி பலத்தைக் கொடுக்கிறவரே உமக்கு நமஸ்காரம். (இவ்விதம் அடியில்கண்ட விசேஷணங்களைச் சொல்லி, 'உமக்கு நமஸ்காரம்' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது). எல்லா உகத்திற்கும் சிருஷ்டி, இருப்பு, ஸம்ஹாரத்திற்கு காரணமாயிருக்கிறவரே; ஸம்ஸாரத்தில் பயத்தை யடைந்தவர்களின் பயத்தை நாசஞ் செய்கிறவரே; பிராமண சிரேஷ்டர்களால் வேதம், வேதாந்தம் மூலமாய் அறியத் தகுந்தவரே; சூலத்தை கையில் உடையவரே; காத்தில் அக்னியை உடையவரே; விச்வத்திற்கு நாதராயிருப்பவரே; விச்வத்திற்கு காரணமானவரே; நீலகண்டரே; கஜத்தோலே வஸ்திரமாக உடையவரே; சந்திர, சூர்ய, அக்னி, ஜலம், பூமி, வாயு, ஆகாசம், ஆத்மாவான (எட்டு) மூர்த்திகளோடு கூடியவரே; ஸத்ய ஸ்வரூபராயும், அஸத்யீ ரூபராயும்; ஞான, அக்ஞான ரூபராயும்; ஸாகாஸாக ரூபராயும்; பூர்ண பூர்ண ரூபராயும்; பிரம்ம ரூபராயும், அப்பிரம்ம ரூபராயும்; ஜீவ ரூபராயும், ஜீவனில்லாத ரூபராயும்; பிரகாசராயும், அப்பிரகாசராயும்; சப்த ரூபராயும், அசப்த ரூபராயும்; ஸ்பர்ச ரூபராயும், அஸ்பர்ச ரூபராயும்; ரூபமுள்ளவராயும், அரூபராயும்; ரஸரூபராயும், ரஸமில்லாத ரூபராயும்; கந்த ரூபராயும், அகந்த ரூபராயும்; தேக ரூபராயும், தேகமற்ற ரூபராயும்; பிராண ரூபராயும், அப்பிராண ரூபராயும்; (ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தான) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ரூபராயும், இவை அற்றவராயும், (கர்மேந்திரியங்களான) வாக், பாதம், கை, பாயு, உபஸ்த ரூபராயும். இவை அற்ற ரூபராயும்; மனோ ரூபராயும், அசித்த ரூபராயும்; அளவு (பிரமாணம்), அளக்கத்தகுந்தது, அளக்கிறவர், அளக்குந்தன்மை ரூபராயும், எல்லாமற்ற ரூபராயும் இருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்,

ஹே! மஹாதேவ! (எங்களை) ரக்ஷிக்க! ரக்ஷிக்க! ஹே! கருணைக் கடலே! பக்தர்களின் ஹிருதயத்தில் வஸிப்பவரே! பிரம்மா விஷ்ணு சிவஸ்வரூபரே! (எங்களை) மண்ணிக்கவும்!.

49. ஸூதர் சொல்லுகிறார்.—இவ்விதமாக பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்து, தண்டஞ்செய்து, பரமசிவனிடத்தில் வைத்த பக்தியால் பரவசமடைந்தார்கள்.

50–51. தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராயும், ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் நன்மை செய்வதில் கருத்துள்ளவராயும், உமாபதியுமான ஈசன் பரவசமான தேவர்களை அனுக்கிரஹஞ்செய்து, அவர்களின் முன்பு நர்த்தனஞ்செய்து, தன்னுடைய உயர்ந்த நர்த்தன பாவத்தை காட்டும்பொருட்டு, பிரம்மா விஷ்ணுமுதலான தேவர்களுடன், வியாக்ரபுரம் என்ற சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தை யடைந்தார். (நர்த்தன பாவம் என்பது சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், புக்தி, முக்தி இவ்வைந்தும் தன்னிடமிருப்பதை காட்டும்படியான ஓர் குறிப்பு).

52. ஹே! ரிஷிகளே! அவ்விடத்தில் எல்லா தேவர்களும், அகிலேசரும், புக்தி முக்தி அளிக்கும் ஈசனுடைய நர்த்தனத்தை சிரத்தையுடன் பார்க்கும்பொருட்டு, சென்று வஸித்தார்கள்.

53. நீங்களும், ஹே! முனிகளே! மஹாதேவரின் பிரஸாதம் அடைய பக்தியுடன் கருணாஸாகரரான மஹா தேவனைப் பூஜியுங்கோள்!

54–55. (இவ்விதம்) நைமிசாரண்யத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிகள் கேட்டு, தங்கள் ஆத்மாவிற்கு நன்மை செய்த ஸூதரை நமஸ்கரித்து, உமாபதியான சங்கரரே தேவர்களுக்கெல்லாம் (மேலான) தேவர் என்றும், எல்லா ஜந்துக்களால் அவரே எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கவர் என்றும் அறிந்தார்கள்.

56. அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும், சிஷ்யர்களின் சிஷ்யர்களும், மற்றுமெல்லா ஜந்துக்களும் மஹாதேவரே எப்பொழுதும், எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர் என்று அறிந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 4.

(ஈச்வர பூஜை விதானம்

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள் கேட்டதாவது.—ஹே! பெரியோரே! தேவதேவராயும், சூலத்தையுடையவருமான நீலகண்டருடைய, புக்தியையும் முக்தியையும் கொடுக்கத்தக்க பூஜை விதியை, கிருபைகூர்ந்து, எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்.

2–12. ஸூதர் சொல்லுவது.—ஹே! பிராமணர்களே! புக்தியையும், முக்தியையும் அளிக்கும் பூஜாவிதியை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். முதலில், சிரத்தையுடன் ச்ருதி ஸ்மிருதிகளிற் கூறிய (நித்ய) கர்மங்களைச்செய்து, ஸ்நாநம் (விபூதிஸ்நாநம்) செய்து, சுத்தமாயும், ஸமமாயும், கோமயத்தால் சுத்தி செய்யப்பட்டவிடத்தில், விசாரமற்று மௌனமாக வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, ஹே! பிரம்மவித்துக்காள்! விசித்திரமான ஆஸனத்தில் அகஸ்த்ய சாஸ்திரத்தால் கூறப்பட்ட சிவலிங்கத்தை வைத்து, சாந்த மனஸுடனும் சிரத்தையுடனும் இருதயத்திலிருக்கிற ஈசனை ஓம்கார மந்திரத்தால் அந்த லிங்கத்தில் ஆவாஹனஞ்செய்து, பிறகு, பிரணவ மந்திரத்தாலும், பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தாலும் அர்க்கியம், பாத்யம், ஆசமனம் கொடுத்து, 'ஆபோஹிஷ்டா' என்கிற மந்திரத்தாலும், புருஷ ஸூக்தம், பஞ்சாக்ஷரம் என்கிற மந்திரங்களாலும் (மூலத்தில் 'ச' பதம் இருப்பதால் ருத்ரம் முதலானதும் சொல்லவேண்டியது) மஹாதேவ லிங்கத்திற்கு அபிஷேகஞ்செய்து, மறுபடியும் ஆசமனம் கொடுத்து, ஆஸனத்தில் எடுத்துவைத்து, பிரணவ மந்திரத்தால் சிரத்தையுடன் வஸ்திரம் தரித்து, பிறகு எக்ஞோபவீதம் (பூணூல்) ஆபரணங்கள் (விபூதி ருத்ராக்ஷம் முதலியவை) இவைகளைச் சாற்றி, கந்தம், புஷ்பம், தூபம், தீபம் இவைகளையும் கொடுத்து, பின்பு பிரணவத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் ஜலத்துடன் நைவேத்யம் வைத்து, மறுபடியும் ஆசமனம் கொடுத்து,

லவங்கம் முதலிய வாஸனத்திரவியங்களுடன் தாம்பூலம் ஸமர்ப் பித்து, பிறகு புஷ்ப ஹாரம், சந்தனப் பூச்சு முதலிய உபசாரங் களை கொடுத்து, பூமியில் நமஸ்கரித்து, லௌகிக வைதிக ஸ்தோத் திரங்களால் ஸ்துதித்து, பிரணவத்தால் ஸர்வக்ஞராயும், ஸர்வ காரணராயுமுள்ள மஹாதேவ லிங்கத்தை இருதயத்தில் விஸர்ஜ னம் செய்யவேண்டும். (லிங்கத்தில் ஸ்திரலிங்கமென்றும் சர லிங்கமென்றும் இரண்டுவிதமுண்டு; அதில் சரலிங்கத்தில் மிருத் திகை, கோமயம், ஸ்படிகம், இரத்னம், பாணம், ரஸம் இவைக ளால் செய்யப்பட்ட பலவிதங்கள் உள; பூஜைக்கு ரஸலிங்கம் மிக ச்லாக்யமானது. ஸாதாரண கற்களைக்காட்டிலும் பாணலிங்கம் நான்கு ஐந்து மடங்கு நிறையுள்ளதாயிருப்பது பாணலிங்கத்தின் லக்ஷணம்).

13. பிரம்மசாரி, கிரஹஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன் இம் மூன்று ஆச்ரமத்தி லுள்ளவர்கள் உமாபதியான சிவலிங்கத்தை தினந்தோறும் பூஜிக்கவேண்டும். (விருதானுஷ்டானம் செய்ப வர்கள் ஆறு காலமும், இருவேளை போஜனஞ் செய்பவர்கள் இர ண்டு காலமும், ஒருவேளை போஜனஞ் செய்பவர்கள் ஒரு காலமும் பூஜிக்கவேண்டும்).

14. ஸந்யாஸி பிரணவத்தாலேயே அந்த ஈசனை பூஜை செய்யவேண்டும்; ஸ்திரீகள் 'நம:' என்கிற சப்தத்தைக் கடையில் கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தால் (சிவாயநம:) பூஜைசெய்து வரவேண்டும் என்ற விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

15-16. விரக்தர்களாயுள்ள சூத்ரர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு கூறியவிதம் பூஜை விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஹே! முனிச்ரேஷ் டர்களே! மற்றெல்லா மனிதர்களுக்கும் (சங்கர ஜாதிமுதலான வர்களுக்கு) தேவாலயத்தை நோக்கி நமஸ்காரஞ்செய்வதே அவர் களுக்கு பூஜையாகும்; மேற்கூறிய விதங்களால் எவர்களால் பூஜிக் கப்படுகிறதோ அவர்களுடைய ஜன்மம் ஸபலமாகும்.

17-19. பூஜையினால்தான் மனிதன் புக்தியையும், முக்தி யையும் அடைகிறான். (இவ்விஷயத்தில் அடியில்கண்ட ஒரு கதை

சொல்லப்படுகிறது). முன்னொரு காலத்தில் மனிதர்களுக்குள் வெகு கெட்டவனும், மஹாபாபியுமான ஸுமந்து என்றபெயரை யுடைய ஒரு புல்கஸன் (சூத்ரனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்குப் பிறந்த வன்) கோ பிராமணஹத்தி செய்து, பிராணிகளை ஹிம்ஸித்து, வழிப்பறிசெய்து, இரக்கமன்றி, பூமியில் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துவந்தான். இவனுக்கு வேச்யாபதியான ஒரு பிராமணனுடைய ஸ்நேகம் கிடைத்தது.

20. அந்த புல்கஸன் இப்பிராமணனுக்கு தனம் உதவி செய்தான்; அதனால் ஸந்தோஷமடைந்து அப்பிராமணன் இவனுக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடுத்தான்.

21. பிராமணன்.—ஹே! நண்பனே! துர்புத்தியுடையவனே! இரக்கமற்றவனே! உன்னால் அளவற்ற பாபங்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஹே! மூடா! இதற்கு பலன் மிக அனுபவிக்கப் போகிறாயே!

22-30. இவ்விதமாக பலதடவைகளில் புல்கஸனை நோக்கிச் சொல்லிவந்தான். அந்த அந்தணனுடைய புத்திமதிகளை அடிக்கடி செவியுற்றதினால், சிலகாலஞ் சென்றபின், அவ்வயோக்யனான புல்கஸன், ஜன்மாந்திரங்களில் செய்த புண்ணியவசத்தால், பரிதாபமடைந்து, அவ்வேதியனை நமஸ்கரித்து கேட்டான்.

புல்கஸன்.—ஹே! பிராமண நண்பனே! அநேக கொடிய பாபங்கள் பலதடவைகளில் என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன; இவ்வுலகத்தில்அயோக்யனும் இரக்கமற்றவனும் இருக்கிறேன். நான் யாதுசெய்வேன்! இப்பொழுது என் மனஸில் அதிகபயம் உண்டாயிருக்கிறது.

பிராமணன்.—போதும், போதும், நீ சொல்வது ஸரியே! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும் வழியைக் கூறுகிறேன்; கேள்! பூமியில் புராதனமாயும், பரிசுத்தமாயும், முனிகள், ஸித்தர், கந்தர்வர்கள், தேவர்கள் இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும், வியாக்ரபுரம் (சிதம்பரம்) என்ற ஒரு புண்ய க்ஷேத்ரத்தில் உமாபதி

நர்த்தனஞ்செய்து வருகிறார். பக்தியுடன் அவ்விடம் சென்று, சாந்த மனஸுடன், காலையில் ஸ்நாநஞ்செய்து, தூரத்திலிருந்து தப்ரஸபையை (அதி சூக்ஷ்மமான சித்ஸபை) நோக்கி தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலுள்ள யோகிகள் (ஞானிகள்) போகிகள், கர்மிகள் முதலியவர்களுக்கு நீ ஸம்பாதித்த தனம் முழுவதையும் தானஞ்செய்தால் பாபம் நசித்துப்போகும். (கொஞ்சமேனும் தனம் பாக்கியானால் ஒருக்காலும் பாபம் போகாது என்பது குறிப்பு). உனக்கு மறணகாலம்வரையில் அவ்விடம் வஸி.

31. ஸூதர்.—இவ்விதமாக அந்த பிராமணனால் கூறப்பட்டதைக் கேட்டு அந்த நீசனான புல்கஸன் பரிசுத்தமான வியாக்ரபுரத்தை, சிரத்தையுடன், அந்த அந்தனனுடன் கூடவந்து சேர்ந்தான்.

32–34. ஹே! பிரமணர்களே! அந்த புல்கஸன் பரிசுத்தமான இந்த க்ஷேத்ரத்தை யடைந்தவுடன், ஸ்நாநஞ்செய்து, தன்னால் அடையப்பட்ட தனத்தையெல்லாம் போகிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தானஞ்செய்து, தினந்தோறும், அந்த சித்ஸபையை ஐந்து க்ரோசத்திற்கு தூரமிருந்து தர்சித்து, நமஸ்கரித்து, வெகு காலம் இம்மாதிரி வஸித்துவந்தான்.

35. இவ்விதமாக கொஞ்சகாலம் சென்றபின் இப்புல்கஸன் க்ஷேத்ர வாஸஞ்செய்த புண்ய மகிமையால் அப்புண்ய க்ஷேத்ரத்திலேயே மறணமடைந்தான்.

36–39. மறணத்திற்கு பிறகு அநேக போகங்களை (உத்தம ஜன்மங்களை) அனுபவித்து, உமாபதியான வியாக்ரபுரி ஈசனுடைய பிரஸாதத்தால் நிர்விக்னமாக உத்தமமான முக்தியை அடைந்தான். இவனுடைய நண்பனான பிராமணனும், தினந்தோறும் அந்த க்ஷேத்ரத்திலேயே காலஸ்நாநஞ்செய்து, அந்த உமாபதியான மஹேச்வரனை முன் கூறியவிதம் பூஜைசெய்து வந்தான். இவனுடைய பூஜையால் ஸந்தோஷப்பட்டு இவனுக்கும் அந்த வியாக்ரபுரீசர் முக்தியை யளித்தனர்.

40. இவ்விதமாக முற்கூறியவிதமான சிவலிங்க பூஜையால் கணக்கற்றவர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை யடைந் திருக்கின்றனர்.

41. சிலர் வாராணஸியை (காசியை) அடைந்து, முற்கூறிய படி அங்குள்ள மஹாத்மாவான மஹாதேவரை (விச்வேச்வரரை) பூஜித்து முக்தியடைந்திருக்கிறார்கள்.

42-45. சிலர் ஸோமநாத க்ஷேத்ரத்தை யடைந்தும், சிலர் அற்புதமான பதரிகேதாரத்தை யடைந்தும், சிலர் முக்யமான ஸ்ரீசைலத்தையடைந்தும், சிலர் விருஷபாத்ரியை யடைந்தும், சிலர் தக்ஷிணகைலாஸத்தை (காலஹஸ்தி) யடைந்தும், சிலர் அக்நீச்வர க்ஷேத்ரத்தையடைந்தும், சிலர் ஹரதீர்த்தத்தை யடைந்தும், சிலர் விருத்தாசலத்தை யடைந்தும், சிலர் அத்புதமான வல்மீகத்தை (திருவாரூர்) யடைந்தும், சிலர் ஹாலாஸ்யத்தை (மதுரை) யடைந்தும், சிலர் புண்ய க்ஷேத்ரமான இராமேச்வரத்தை யடைந்தும், சிலர் பக்தியுடன் காந்தாரத்தை (வேதாரண்யம்) அடைந்தும், முற்கூறியபடி சிவனை பூஜித்து, சிரமமில்லாமல் ஸம்ஸார பந்தந்தினின்று விடுதலை யடைந்திருக்கின்றனர்.

46. மற்றும் சிலர் தங்கள் வீட்டிலேயே தங்கள் சக்திக்கு தக்கபடி முற்கூறிய பிரகாரம் ஈசனை பூஜித்து மோக்ஷம் அடைந்தார்கள்.

47. இன்னும் சிலர் போகத்தைமட்டும் இச்சித்து முற்கூறியபடி தேவனை ச்ரத்தையுடன் பூஜித்து மஹா ஸுகத்தை (இஹலோக ஸுகத்தை) அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

48. ஹே! முனிகளே! இவ்விஷயத்தில் அதிகமாக சொல்லுவதில் என்னபயன்! கேளுங்கள்! எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் போகமும், மோக்ஷமும் இவ்வித பூஜையாலேயே கிடைக்கவேண்டுமேயன்றி வேறொன்றுமில்லை.

49. ஆதலால், நீங்களும் முற்கூறியபடி புக்தி முக்தி பலத்தைகொடுக்கும் மஹாதேவரை பூஜிக்க.

50. இதைக்கேட்டு நைமிசாரண்யவாஸிகள் எல்லாவிஷயங் களுமறிந்த ஸூதரை நமஸ்கரித்து, சந்திரசேகரான சங்கரனைப் பூஜித்தார்கள்.

51. அவ்விதமே அவர்களுடைய புத்திரர்களும், பௌத்தி ரர்களும், பந்துக்களும், நண்பர்களும் இம்முனிகளால் உபதேசிக் கப்பட்டு ஈசனைப் பூஜித்தார்கள்.

52–54. பூஜையால் உண்டாகும் புண்யத்திற்கு ஸமம் மூன்று உலகங்களிலும் கிடையாது; பூஜையாலேயே மஹாதே வன், சங்கரன், நீலகண்டன், விரூபாக்ஷன், சிவன் இப்பெயர்க ளுடைய ஈச்வரன் பிரஸாதத்தை யளிக்கிறான். ஸர்வகாரணரும், அறுதியாயுள்ள அந்த தேவஈசனைப் பூஜித்தால் எல்லா தேவதை களும் பூஜிக்கப்படுவார்கள் என்பது வேதாந்த நிச்சயமாயிருக்கி றது. இஹத்தில் போகத்தையும், பரத்தில் மோக்ஷத்தையும் அ டைவார்கள் என்பதில் யாதொரு விசாரணையும் வேண்டுவதில்லை.

அத்தியாயம் 5.

(சக்தி பூஜை விதி)

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள்.—ஹே! பகவானே! எல்லா சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த சிரோஷ்டரே! பராசக்தியின் பூஜா விதியைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.

2. ஸூதர்.—ஹே! ஆஸ்திக உத்தமர்களே! புக்தி முக்தி யைக் கொடுக்கும் பராசக்தியின் பூஜாவிதியைச் சொல்லுகிறேன். மிகச் சிரத்தையுடன் கேளுங்கள்.

3. பராசக்தியின் பூஜை வெளி, உள் என்று இருவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளில் வெளிப்பூஜை இரண்டு விதம்.

4. அது வைதீகம், தாந்திரீகம் என்பவை; ஹே! பிராமணர்காள்! தாந்திரீகனுக்குத் தாந்திரீக பூஜையே என்றும் வைதீகனுக்கு வைதீக பூஜையே என்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

5. இவ்விதமே எல்லா தேவதைகளுக்கும் பூஜா வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதையறியாமல் பிசகாக பூஜை செய்கிறவன் நாசமடைவான்.

6–8. ஆஸனம், ஆவாகனம், அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமனம், ஸ்நானம், உத்திரீயத்துடன் வஸ்திரம், ஆபரணாதிகள், கந்தம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்யம், ஹாரம், பூச்சு, நமஸ்காரம், (இருதயத்தில்) விஸர்ஜனம் இவைகளை, எல்லா மந்திரங்களுக்கும் காரண பூதமாயிருக்கிற மாதிருகா மந்திரத்தால் செய்யவேண்டும்; ஏனெனில் மாதிருகையன்றி வேறு மந்திரம் கிடையாது.

9. அந்த மாதிருகாமந்திரமும் (அதம, மத்யம, உத்தம அதிகாரிபேதத்தால்) ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், சூக்ஷ்மதரம் என மூவகைப்படும். இவை குரு உபதேசத்தால் அறியவேண்டுமேயன்றி, அளவற்ற சாஸ்திரங்களாலும் அறியமுடியாது.

(மந்திரத்திற்கு பரா, பச்யந்தி, மத்யமா, வைகரி என்ற நான்கு ஸ்தானங்கள் உள. அவைகளில், பரா என்பது மந்திர உச்சாரணம் மூலாதாரத்தில் அதிக சூக்ஷ்மமாக தோன்றுவது; இதன் ஸ்வரூபம் ஜீவன் முக்தி தசையை யடைந்தவர்களுக்குத்தான் தெரியவரும். பச்யந்தி என்ற இரண்டாவது ஸ்தானம் நாபீகமலத்தில் யோகிகளால் அறியப்படும்; இதனால் தான் 'பச்யந்தி' பார்க்கப்படுகிறது என்ற பெயர் பெற்றது. மூன்றாவது ஸ்தானமாகிய ஹிருதயகமலத்தில் தோன்றும்பொழுது மத்யமா என்ற பெயர் பெறும். நான்காவது ஸ்தானமாகிய கண்டத்தில் வரும்பொழுது வைகரி என்ற பெயர் வழங்குகிறது. வைகரி என்ற ஸ்தானத்தால் எல்லோராலும் உச்சரிக்கப்படுகிறபடியால் அம்மந்திரத்தால் பூஜைசெய்வது ஸ்தூல பூஜையென்றும், மூன்றாவது ஸ்தானமாகிய மத்யமா என்றதால் செய்வது சூக்ஷ்ம பூஜையென்றும், பச்யந்தி, பரா என்ற ஸ்தானங்களால் செய்யப்படும் பூஜைக்கு சூக்ஷ்மதரம் என்றும் சொல்லப்படும்).

10. ஆனால் உட்பூஜைக்கு யோக்யதையுள்ள புத்திமான் வெளிபூஜையை (பாஹ்ய பூஜை) விலக்கி உட்பூஜையைச் செய்யலாம்.

11. அந்த உட்பூஜையும், ஸாதாரமென்றும், நிராதாரமென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கிறது. இவைகளில் நிராதாரம் வெகுச்ரேஷ்டம்.

12-13. இந்த ஸாதாரபூஜை மூலாதாரமுதலிய இடங்களிலும், நிராதாரபூஜை ஸம்வித்திலும் (ஞானத்தில்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதாரபூஜை, மூலாதாரம் முதலிய ஏதாகிலும் ஒரு ஸ்தானத்தில், மாதிருகா மந்திரத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட மூர்த்தியில், அதிக ஸந்தோஷத்துடன், பரதேவதையை பூஜிப்பது. மனோலயம் அடைவதே ஸம்வித்தில் ஏர்ப்பட்ட பூஜையாம்.

14. ஸம்வித் என்றால் யதார்த்தமான பராசக்தியேயன்றி வேறன்று. ஆதலால், ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! ஸம்வித்தில் அந்த பராசக்தியை எப்பொழுதும் பூஜிக்கவேண்டும். (பூஜையென்றால் பேதமற்ற ஆத்மானுபவம்).

15. உலகத்தில் ஸம்வித்ரூபம்தவிர, எந்த ஆத்மாக்களுக்கு வேறு விதமாக பேதஞானம் தோன்றுகிறதோ, அந்த தோற்றத்திற்கே ஸம்ஸாரம் என்று பெயர். (பூஜை செய்பவன் வேறு, தேவதை வேறு, பூஜைதிரவ்யங்கள் வேறு என்கிற பேதஞானம்).

16. ஆகையால், இந்த ஸம்ஸார நாசத்தின்பொருட்டு, இந்த பராசக்தியை ஸாக்ஷியாகவும், ஆத்மரூபமாகவும், பிரபஞ்ச பேதமற்றதாகவும் பூஜிக்கவேண்டும்.

17. புத்திமான், களங்கமற்று, துவக்கத்திலேயே, ஸம்வித்ரூபியாயுள்ள பராசக்தியை, இந்த ஸம்வித் வாசகத்தால் (பரமசிவனை ஓம்காரத்தாலும், பராசக்தியை ஹ்ரீம்காரத்தாலும்) ச்ரத்தையுடன் பூஜிக்கவேண்டியது.

18. முன்சொல்லிய அனைத்தையும் நீக்கி, தானே பூர்ணமாயிருக்கிற அந்த ஸம்வித்தை தனது ஆத்மாவில் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும்; பிறகு இதையும் (த்யாநம், த்யாநம்செய்பவன், த்யாநிக்கப்படும் வஸ்து வென்ற பேதத்தை) தள்ளவேண்டும்.

19. தன்னுடைய அனுபவத்தால், தானே தன்ரூபாமா யுள்ள அந்த மஹேச்வரியைத் த்யாநம் செய்யும் பூஜையே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்.

20. இவ்விதமாக வேதத்தில் மாத்திரம் சொல்லப்பட்ட பராசக்தியின் பூஜை உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. நீங்களும் முற்கூறியபடி உத்ஸாகத்துடன் பூஜிக்க ஆரம்பிக்கவும்.

(பூஜை மூன்றுவிதம்; i சிவ பூஜை, ii தேவி பூஜை, iii பக்தர் பூஜை. இதில் ஒவ்வொன்றும் வைதிக, தாந்திரிகமென்று இரண்டுவிதம்; வைதிகம் மூன்று பிரிவிகள் உள்ளது, ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்று; அதாவது, விக்கிரகாதியில் வெளிப்பூஜையும், மனதில் உட்பூஜையும், ஆத்மாவில் அனுபவமும்; மேலும் வெளிப் பூஜை மூன்றுவிதம்; சிவலிங்கத்தில் சிவ பூஜை; ஸாலக்ராமம் முதலிய விஷ்ணுபாதி பிம்பங்களில் சிவபூஜை; மூன்றாவது அந்தந்த தேவதைகளின் பிம்பங்களில் அந்தந்த தேவதைகளின் பூஜை. கலியுகத்தில் பரமசிவன் கிருபையால் எல்லா க்ஷேமங்களும் கிடைக்கும் என்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகிறபடியால் சிவனையே சிவலிங்கத்தில் ஆராதிக்கவேண்டும்; இதற்கு ஏகலிங்கார்ச்சன விருதம் என்று பெயர்).

அத்தியாயம் 6.

(சிவபக்த பூஜை விதி)

---

1. நைமிசாரண்ணியவாசிகள் கேள்வி:—ஹே! பகவானே! சிவபக்தர்களினுடைய பூஜையானது எவ்விதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? அப்பூஜையின் பலன் என்ன? என்பதை எங்களுக்கு சொல்லுங்கள்.

2. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஹே! பிராமணர்களே! சிவனடியார்களின் பூஜையை நான் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையுடன் கேட்டு, சிரமப்பட்டு அனுஷ்டிக்கவும்.

3. சிவனடியார்களுக்கு எந்த விதத்தால் மனஸ் திருப்தி உண்டாகுமோ அவ்விதம் செய்வதுதான் சிவனடியார்களின் பூஜையாகும்.

4. பரிசுத்தமான நீரால் சிவனடியார்களின் பாதங்களை பக்தியுடன் கழுவுவது முக்ய பூஜையாம்.

5–9. தைலாப்யங்கனம் செய்விப்பதும், அடியார்களின் கை கால்களைப் பிடிப்பதும், அன்னபானம் கொடுப்பதும், தனம், வஸ்திரம் தானம் செய்வதும், புஷ்ப சந்தனாதிகளால் அலங்கரிப்பதும், (பிரமசாரியாயிருந்தால்) கன்னிகாதானம், பூமிதானம், கோதானம், திலதானம், ஜலபாத்திரதானம், கிரஹதானம், விசிறி தானம், பாத்திரதானம், கொடை, பாதரக்ஷைதானம், படுக்கை தானம் முதலிய தானங்களை கொடுப்பது சிவனடியார் பூஜை யென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

10. முன்னொருகாலத்தில், ஹே! பிராமணர்களே! பூலோகத்தில் மிகச்செல்வனாய் ஒரு வைசியன் இருந்தான். அவனுக்கு நான்கு புத்திரர்கள் இருந்தார்கள்.

11–14. அவர்களுள் மூற்றவன் ஸத்யவாதியாகவும், செல்வனாகவும், ஸகல பூத தயாபரனாயும், பிரம்மசரிய விருதத்தை யனுஷ்டித்தவனாயும், எப்பொழுதும் சிவபக்தி யுள்ளவனாயும், ஸந்தோஷமுடையவனாயும், ஆகாராதிகளில் நியமங்களை அனுஷ்டித்தவனாகவும் இருந்துகொண்டு, ஜனன மரண பயத்தால் முக்தியை அபேக்ஷித்தவனாக, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீகாசியை யடைந்து, தன் தனத்தைச் சிவனடியார்களுக்கு சிரத்தையுடன் கொடுத்து, சிவனடியார்களுக்குச் செய்த பூஜையால், கர்மபந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைந்து, மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

15–16. வைசியனுடைய இரண்டாவது புத்திரன் அதிக் தனிகனாயிருந்தான். ஸர்வகாமத்தின் பலனைக்கொடுக்கும் மஹா க்ஷேத்திரமான ஸோமனாதத்தை தன் பார்யாளுடன் அடைந்து, எல்லா பொருளையும் சிவனடியார்களுக்கு கொடுத்து, பக்தியுடன் செய்துவந்த சிவனடியார்களின் பூஜையால் முக்தியடைந்தான்.

17–20. மூன்றுவதான வைசிய குமாரன் பந்துக்களை உதாஸீனஞ்செய்து, நியாய விரோதமான வழியில் சிலகாலமிருந்து,

மிகத்தனவானுகி, ஜன்மாந்திரத்தில் செய்த புண்யத்தால் வியாக்ர புர க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, சிவனடியார்களுக்கு அன்னபானம், வஸ்திரம், சந்தினம், புஷ்பம், தாம்பூலம் முதலியவைகளைச் சிரத்தையுடன் கொடுத்து, மூன்று வருஷகாலம் சிவனடியார்களுக்குச்செய்த பூஜையால் கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

21–22. நான்காவதான வைசிய புத்திரன் பிராமணர்களை இரக்கமன்றி வதைசெய்து, அவர்களுடைய திரவியங்களை அபகரித்து, அயோக்கியர்களுக்கும், கூத்தாடிகளுக்கும், பாடகர்களுக்கும், மூர்க்கர்களுக்கும் தனத்தைக் கொடுத்து எப்பொழுதும் வேசியாபரனுக விருந்தான்.

23–25. பிற்பாடு பலவித ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டும், பிரம்மராக்ஷஸால் பிடிக்கப்பட்டான். இவ்விதமாக சிலகாலம் செல்லவே, மிகதனவானுன அவனுடைய பிதா, புத்திரவாஞ்சையால், எல்லா சாஸ்திரங்களையும் நன்ருய் உணர்ந்த ஓர் பிராமண ச்ரேஷ்டரை விரவில் அடைந்து, தண்டம்செய்து, காணிக்கை கொடுத்து தன் புத்திரனுடைய நடத்தை முழுவதையும் அறிவித்தான்.

26. அந்த நடத்தை முழுவதையும்கேட்ட அந்த அந்தணர், கொஞ்சநேரம் வித்வான்களான விபரர்களுடன் விசாரணைசெய்து, நிச்சியம் செய்துகொண்டு (அடியில் வருமாறு) சொன்னர்.

27. எல்லோராலும் ஸேவிக்கப்பட்ட விருத்தாசலம் என்ற ஓர் ஸ்தானம் சங்கரரால் எல்லாரோக நிவிருத்தியின்பொருட்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

28. பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களால் இந்த ஸ்தலம் ச்ரத்தையுடன் ஸேவிக்கப்படுகிறது. ஒரு வருஷகாலம் வசித்து தர்சனம் செய்வதால் புக்தியும் முக்தியும் கிடைக்கும்.

29. இவ்விடத்தில் தினையளவு தானஞ் செய்தாலும் மஹா மேரு அளவு தானஞ் செய்த பலனுக்கு ஸமானமாகும்; பிரம்மஹத்தி, ஸுராபானம், ஸவர்ன திருட்டு முதலிய மகாபாபங்களை நாசஞ்செய்யும்.

30. முன்னொருகால் உலகத்தின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு அகஸ்தியரால் பூஜிக்கப்பட்ட இந்த க்ஷேத்திரம், ஸர்வ தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்ட மணிமுக்தா நதிக்கரையில் இருக்கிறது.

31-33. ஹே! நண்பனே! உன் புத்திரனுடன் அவ்விடம் சென்று, அவ்விடம் ஓடும் நதியில் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து, அந்த விருத்தாசல ஈசனை நமஸ்கரித்து, 108 பிரதக்ஷணங்கள் செய்து, அவருக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகும்படி நடந்து, அங்குள்ள பிராமணர்களையோ, மற்ற எந்தச் சிவனடியார்களையோ சிரத்தையுடன் உபசரித்து, அந்தச் சிவனடியார் பூஜையால் உன் புத்திரனை உத்தாரம் செய்.

34-38. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இவ்விதமாக அந்த அந்தணனால் சொல்லப்பட்டவுடன், ஸந்தோஷமனதுடன், புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடனும், தன்னுடைய பெரிய செல்வத்துடனும், புண்ய க்ஷேத்திரமான விருத்தாசலத்தை யடைந்து, ஹே! முனிகளே! பாபங்களை போக்கும் மணிமுக்தா நதியில் நீராடி, அந்த விருத்தாசல ஈசனை பக்தியுடன் நாள்தோறும் 108 பிரதக்ஷணங்கள் செய்து, அழகான மடம் ஒன்று கட்டி, அதை சிவனடியார் ஒருவருக்குத் தானஞ்செய்து, அதிக ஸந்தோஷத்துடன் சிவனடியார்களை தனம், தான்யம், எள்ளு, அரிசி முதலிய மனதிற்கு பிரியமுள்ள பலவித உபசாரங்களால் உபசரித்து வந்தான்.

39. இவ்விதமாக ஒருவருஷகாலஞ் செல்ல அவனுடைய குமாரனுக்கு எல்லா ரோகங்களும் நீங்கியன. அந்த அடியார் பூஜையால் புத்திரனை முன்பு பிடித்திருந்த பிரம்ம ரக்ஷஸும் விலகியது.

40. மறுபடியும் அவன் தன்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட திரவியம் முழுவதையும் சிவனடியார்களின்பொருட்டு உதவி, அவர்களுக்குச்செய்த முக்கிய கைங்கரியத்தால் அவ்விடத்திலேயே மோக்ஷபதவியை அடைந்தான்.

41-45. ஹே! தபஸ்விகளே! சிறந்த புத்தியுள்ள அவன் பிதாவும் அந்த க்ஷேத்திரத்தின் மகாத்மியத்தை யறிந்து, ஸந்

தோஷத்துடன் தன் தனம் முழுவதையும் சிவனடியார்களுக்கு கொடுத்து, தன் கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுதலையடைந்தான்; அவனுடன் கூடவந்த பந்துக்களும் சிவனடியார்களுக்குச்செய்த கைங்கரியத்தால் சிரமமில்லாமல் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து முக்தியடைந்தார்கள். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு முஷ்டி அரிசியை தானஞ்செய்தாலும் அது அநந்தகோடியாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஹே! முனிகளே! இந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு முஷ்டி கூட தானஞ் செய்யாமல் எவன் ஒருவன் ஜீவித்திருக்கிறானோ அவன் ஒருபொழுதும் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விலகமாட்டான்.

46–54. அகஸ்த்யருடைய சிஷ்யனான ச்வேதன் என்ற பெயருடைய ஒரு தர்மிஷ்டமுனி இந்த வைச்யபுத்திரன், அவன் தகப்பன், பந்துக்கள் இவர்களடைந்த நல்ல கதியைக் கேட்டு, அகஸ்த்யரால் ஏவப்பட்டு, ஹே! முனிகளே! ச்ரத்தையுடன் அந்த விருத்தாசல க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்கிருக்கும் மணிமுக்தா நதியில், உத்ஸாகத்துடன், ஸ்நானம் செய்து, ஞாயிற்றுகிழமை, அஷ்டமி, பர்வகாலம், ஆர்திரா நக்ஷத்திரம் முதலிய தினங்களில் விருத்தாசல மகாதேவனை மணிமுக்தாநதி ஜலத்தால் இந்த தர்மாத்மாவான ச்வேதமுனி அபிஷேகஞ்செய்தார். அந்த நதியும் இந்த ச்வேதனால் பூஜிக்கப்பட்டதால், பாபத்தைப் போக்கடிக்கும் இப்புண்ய நதி ச்வேதநதியென்ற பெயருடன் விளங்கிற்று. மறுபடியும் இந்த ச்வேதமுனி ச்ரத்தையுடன் சிவனடியார்களை பலவிதமாக பூஜித்துவந்தார். அந்த விருத்தாசல மகாதேவன் சிவனடியார் பூஜையால் அவருக்கு பிரத்யக்ஷமானார். உடனே அந்த விருத்தாசல ஈசனை பத்ரம், புஷ்பம், ஜலம் இவைகளால் பூஜித்தார். அங்ஙனமிருக்க ஹே! பிராமணர்களே, அந்த பரமாத்மாவான சிவனுடைய பிரஸாதத்தாலும், சிவனடியார்களின் முக்ய பூஜையாலும் அந்த ச்வேதமுனி உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷத்தையடைந்தார்.

55. அதிகமாகச் சொல்லுவதில் என்ன பிரயோஜனம்! ஹே! வேதமுணர்ந்தவர்களே! சிவனடியார்களின் பூஜையால்தான் போகமும், மோக்ஷமும் கிடைக்குமேயன்றி வேறென்றால் கிடைக்காது.

56. இவ்விதமாக நைமிசாரண்யவாஸிகளான மஹாத்மாக் கள்கேட்டு சிவனடியார்களை பலவிதமாக பக்தியுடன் பூஜித்தார் கள்.

57. இவர்கள் செய்துவந்த சிவனடியார் பூஜையை பரமேச் வரரான உமாபதி மெச்சி இவர்கள் முன்பு தன் ந்ர்த்தனத்தைக் காண்பித்தார்.

58. அம்முனிகள் அந்த சங்கரரான சிவனுடைய ஆனந்த தாண்டவத்தைப் பார்த்து, ஸந்தோஷத்தால், பரவசமடைந்தார் கள்.

அத்தியாயம் 7.

(முக்தி ஸாதன பிரகாரம்).

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள் கேள்வி:—எல்லா தத்வங்களையு மறிந்த ஹே! பகவானே! சிலவிஷயங்களைக் கேட்க ஆவலுள்ளவர் களாக விருக்கிறோம்; சிலர் கேவலம் ஞானத்தையே மோக்ஷத் திற்கு ஸாதகம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

2–5. சிலர் ஞானமும் கர்மமும்சேர்ந்தது ஸாதகம் என்றும், சிலர் தானம் ஸாதகம் என்றும், சிலர் விருதம் என்றும், சிலர் எக் ஞ்யம் என்றும், சிலர் தபஸ் என்றும், சிலர் பிரம்மசர்யம் என்றும், சிலர் கிரகஸ்தாச்ரமம் என்றும், சிலர் வானப்ரஸ்தம் என்றும், சிலர் ஸன்யாஸமென்றும், சிலர் தீர்த்தஸேவையென்றும், சிலர் வேதாத் யயநம் என்றும், சிலர் முக்கியமான சிவக்ஷேத்திரவாஸம் என்றும் பலவழிகளை முக்திக்கு ஸாதகமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

6. ஹே! ஹிதத்தைச் சொல்லும் ஸூதரே! ஸகல ஜந்துக் களுக்கும் ஸுலபமான எந்த ஸாதனம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக் கிறதோ அதை எங்களுக்குச் சொல்லும்.

7–9. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—கவனத்துடன் கேளுங்கள். பூர்வத்தில் வ்யாஸர் வைகுண்டவாசியான நாராயணனை பக்தியு

டன் நமஸ்கரித்து, இவ்விஷயத்தையே கேட்டார். லக்ஷ்மியுடன் கூடிய அந்த நாராயணன், வெகு ஸந்தோஷத்துடன், லக்ஷ்மி, பிரம்மா, தேவர்கள், வ்யாஸமுனி இவர்களுடன் கைலாஸ பர்வத மடைந்தனர்.

10–13. அவ்விடத்தில் தேவியுடன் வீற்றிருந்த நீலகண்டரும், உமாபதியும், நான்குவித புருஷார்த்தங்களை கொடுப்பவரும், தன் காந்தியால் ஸகலத்தையும் பிரகாசிப்பவரும், ஈசர்களுக்கு ஈசனும், பரமேச்வரனும், நாயகர்களுக்கு நாயகரும், தேவதேவனும், நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லோருடைய மனோபீஷ்டத்தை அளிப்பவரும், ஸத்ய ஞான ஆநந்தரும், பூர்ணரும், ஸர்வ சாக்ஷியுமான ஈசனை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஜகத்திற்கெல்லாம் க்ஷேமகரமான முன்கூறிய விஷயத்தைக் கேட்டார்கள்.

14. ஸர்வக்ஞரான மகாதேவன் ஸர்வபூதங்களின் க்ஷேமார்த்தமாக, மதுரமான வாக்கினால் சொன்னார்.

15. ஹே! மஹாவிஷ்ணுவே! நீர் கேட்ட கேள்வியை மெச்சினேன்; மெச்சினேன்! முன்னொருகாலத்தில் ஜகன்மாதாவும், பரமேச்வரியான தேவியும், ஜனங்களின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு இதே கேள்வியை கேட்டிருக்கிறாள்.

16. ஆதலால், எல்லோருக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் விஷயமானதால் கிருபைகொண்டு சொல்லுகிறேன். ஞாநமே ஹே! மஹாவிஷ்ணு! மோக்ஷத்திற்கு (முக்கிய) ஸாதனம்.

17–20. அந்த ஞாநம் வேதசிரஸான உபநிஷத்தால் உண்டாகும் ஞாநமன்றி வேறு அன்றென்பது நிச்சயம். முன் அநேக ஜன்மங்களில் சுத்திபெற்று, பிருகிருத ஜன்மத்தில் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகிறவர்களுக்கு ஹே! ஹரியே! என் பிரஸாதத்தால் இந்த சிவஞாநம் உதிக்கிறது. நிவிருத்தி தர்மத்திலிருக்கிற (ஸன்யாஸம்) பிராமணனே ஹே! தாமரைக்கண்ணா! ஞாநாப்யாஸத்திற்கு முக்ய அதிகாரியாவான் என்று உனக்கு நான் கூறுகிறேன். மற்றப் பிரவிருத்தி தர்மத்திலிருக்கிற

பிராமணர்களும், க்ஷத்திரியர்களும், வைச்யர்களும் அவரவர்களுடைய யோக்யதைக்குத்தக்கபடி ஞானாப்யாஸத்திற்கு அதிகாரியாவார்கள். த்விஜ ஸ்திரீகளுக்கும் (பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைச்ய ஸ்திரீகள்) வேத ஞானாப்யாஸத்தில் அதிகாரம் உண்டு.

21. ஊழியஞ்செய்கிற சூத்ரனுக்கு புராணத்தாலேயே ஞானம் உண்டாகவேண்டும். ஞான அதிகாரவிஷயத்தில் ஸ்திரீகளை சூத்ரர்களுக்கு ஸமமாக சில வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். (ஸ்திரீ, சூத்ரர்கள், பெயரால் பிராமணர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள் இவர்கள் வேதார்த்தங்களை அறியச்சக்தியற்றவர்களானதால், அவர்களும் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, வியாஸர் மகா பாரதத்தை இயற்றினர்).

22. மற்ற அனைவருக்கும் (கீழ்ஜாதியோருக்கு) பாஷாந்திரத்தால் ஞானப்யாஸம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் படிப்பும் அவர்களுக்கு காலவில் உதவியாயிருக்கும்.

23. எவர்களுக்கு (வாமதேவர் முதலான ரிஷிகளுக்கு) ஸாதனமன்றி ஞானோதயம் உண்டாயிற்றோ அவர்களால் ஜன்மாந்திரத்தில் அச்சாதனம் செய்திருக்கவேண்டும் என்று வித்வான்களால் நினைக்கத்தகுந்தது.

24-25. ஆனல், முக்யாதி காரிகளுக்கு யாதொரு தடையின்றி ஞானம் உதயமாகும். மற்றவர்களுக்கு தடைப்பட்டு ஞானம் உண்டாகிறது. அவ்வாறு தடைபெற்று உண்டாகிற ஞானம் இந்த ஜன்மத்தில் முக்தியைக் கொடுப்பதில்லை. சுத்தமான பிரம்ம ஞானம் சுத்தமாயுள்ள முக்யாதிகாரிக்கே உண்டாகிறது.

26. ஆகையால் எல்லா மனிதர்களுக்கும் முயற்சியன்றி முக்தி கிடைப்பது அறிது. எக்ஞம், தானம் முதலியவைகள் முக்திபெற நேர்காரணம் ஆகா.

27. ஆகையால் சிரமமன்றி, எல்லோருக்கும் எந்த வழியால் முக்திகிடைக்குமோ அவ்வழியை ஜகத்தின் நன்மையின் பொருட்டு சொல்லுகிறேன்; ஹே! மஹாவிஷ்ணு! கேளும்.

28. உலகத்தில் என்னுடைய முக்யமான க்ஷேத்திரங்கள் சிலவுள. அவைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்றில்வாஸம் செய்தால் புக்தியும் முக்தியும் கிடைக்கும்.

29-30. வாராணஸி (காசி) என்ற, எனக்கு பிரியகரமான, புண்ய க்ஷேத்திரம் ஒன்றுண்டு; அந்த க்ஷேத்திரத்தில் மரணமடைகிறவனுக்கு, கிருபை புரிந்து, பிரம்மத்தை விளக்கும் தாரக மந்திரத்தை உபதேசஞ் செய்கிறேன். ஹே! மஹாவிஷ்ணு! அவ்விடத்தில் மரணமடைகிறவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

31. தக்ஷிண கைலாஸம் என்ற பெயருடையதும், எனக்குப் பிரியமானதுமான ஒரு ஸ்தலம் உண்டு. அவ்விடத்தில் எல்லா தீர்த்தங்களும் இருக்கின்றன.

32-33. அங்குள்ள பரிசுத்தமானதும், பாபத்தை நாசஞ் செய்ய வல்லதுமான ஸ்வர்ணமுகரி நதியில் மாதந்தோறும் வரும் வ்யதீபாதத்திலும், மாகமாஸ மகநக்ஷத்திர தினத்திலும், ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும், அமாவாஸையிலும் ஒருவன் ஸ்நாநஞ்செய்து, காலஹஸ்தி ஈசனென என்னைப் பூஜிக்கவேண்டும்.

34-35. எவன் ஒருவன் அந்த க்ஷேத்திரத்தில், பக்தியுடன, ஒரு வருஷம் வாஸஞ்செய்து, தினந்தோறும் தக்ஷிண கைலாஸவாஸியும், கருணாநிதியுமான ஈசனை தரிசித்து போஜனம்செய்கிறானோ ஹே! மஹாவிஷ்ணு! அவனுக்கு மோக்ஷத்தைத் தரும் ஞானம் மரணகாலத்தில் உதிக்கிறது. அதனால் முக்தனாகிறான்.

36. வ்யாக்ரபுரத்தில் (சிதம்பரத்தில்) யாரேனும் ஈசனை தினந்தோறும் நமஸ்கரித்து, ஸந்தோஷத்துடன், ஒரு வருஷகாலம வஸிக்கிறானோ அவனுக்கு முக்திகிடைப்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

37-39. எவனாகிலும் விருத்தாசலத்தில் பக்தியுடன் இரண்டு வருஷகாலம் வஸித்து, அந்த விருத்தாசல மகாதேவனை, மும்முறை வலம்வந்து, நமஸ்கரிக்கிறானோ அவனுக்கு முக்தி சிரமமில்லாமல் கிடைக்கும். இதில் ஸந்தேகமில்லை.

40. ஆதலால், ஒரு மனிதன் புண்ய ஸ்தலத்தில் வஸிப்பதால் ஸம்ஸார பெரிய பயத்தினின்றும் சிரமமின்றி கடைத்தேறுகிறான். ஆகையால் சிரமமில்லாமல் மோக்ஷ விருப்புள்ளவன் முன்சொன்ன ஸ்தலங்களுல் ஏதாகிலும் ஒன்றில் பக்தியுடன் பஜிக்கவேண்டும்.

41–45. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இவ்விதம் பரமசிவன் சொல்லியதைக்கேட்டு லக்ஷ்மியுடன் மகாவிஷ்ணுவும், பிரம்மா முதலான தேவர்களும், வ்யாஸரும், பக்த பிரியரான ஈசனை நமஸ்கரித்து, அதிக பக்தியுடன் ஸர்வஜகத்பதியான விஷ்ணு, பிரம்மா தேவர்கள் வ்யாஸர் இவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, எல்லா க்ஷேத்ரங்களுள் உத்தமமானதும், பஞ்சயோஜனை நீளமும், பத்துயோஜனை அகலமும், பிரம்மா, ஸரஸ்வதி, இந்திரன், நீலாதேவி, ஸர்ப்பம், யானை, மற்றும் தேவ கந்தர்வ ராக்ஷஸ முனிகளால் பூஜிக்கப்பட்டதாயும், போகமோக்ஷத்தை கொடுக்கக்கூடியதாயுமுள்ள தக்ஷிண கைலாஸத்தை, லக்ஷ்மி ஸஹிதமாய் அடைந்தார்.

46. வேதமறிந்த பிரம்மா, பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் விருத்தாசலத்தை ஸந்தோஷத்துடன், ஸரஸ்வதி ஸகிதராய் அடைந்தார்.

47–48. எல்லா ஞானத்திற்கும் இருப்பிடமான வேதவ்யாஸ முனி சிரத்தையுடன் ஸ்ரீகாசி க்ஷேத்திரத்தை யடைந்தார்.

49–50. மற்றெல்லா தேவர்களும், ஸந்தோஷத்துடன், போகமோக்ஷத்தையளிக்கும் வ்யாக்ரபுரத்தை பக்தியுடன் அடைந்தார்கள். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் அம்பிகாபதியான தேவேசன் எப்பொழுதும் தாண்டவம் ஆடுகிறார்.

51–52. நான் வ்யாஸருடைய வார்த்தையின்பேரில், வெகு சிரத்தையுடன், தக்ஷின கைலாஸத்தில் ஒரு வருஷகாலம் வஸித்து, அதுபோலவே ஹே! முனிகளே! வ்யாக்ரபுரத்திலும், விருத்தாசலத்திலும், ஸ்ரீகாசியிலும் வஸித்து அதிக ரமணீயமாயுள்ள ஞானத்தையடைந்தேன்.

53. நீங்களும், உங்களுக்குள்ள சிரத்தையின் பிரகாரம், முற்கூறிய ஏதாகிலும் ஒரு க்ஷேத்திரத்தில் முக்தியடையும் பொருட்டு வாஸம்செய்யுங்கள். இவ்விதம் வஸித்ததில் அநேகர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் 8.

(கால அளவும், அதைத்தாண்டிய ஸ்வரூபமும்)

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள் கேள்வி:—ஹே! வித்வான்! காலத்தை யறிந்தவர்களால், காலத்தின் ஸங்க்யை எவ்விதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; காலத்திற் குட்படாதவர் யவர்? இதை தயவுசெய்து கூறவும்.

2. ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—காலத்தின் ஸங்கியயை கோடி ஜன்மங்களாலும் என்றால் சொல்லமுடியாது; மேலும், அநேக முனி ச்ரேஷ்டர்கள், தேவர்கள், அல்லது மகாத்மாவான சிவனாலேயும் சொல்லமுடியாது.

3. ஆயினும், உங்கள்மேல் உள்ள தயவால், சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஹே! பண்டிதர்களே! 15 காஷ்டைகள் உள்ளது ஒரு நிமேஷமாகும்.

4. 30 நிமேஷங்கள் ஒரு கலை; 30 கலைகள் ஒரு முகூர்த்தம்; 30 முகூர்த்தங்கள், இரவும் பகலும் சேர்ந்த, மனிதனுடைய ஒரு நாள் ஆகும்.

5-6. அப்படிப்பட்ட 15 நாட்கள் கொண்டது ஒரு பக்ஷம்; இரண்டு பக்ஷங்கள் ஒரு மாதம்; 6 மாதங்கள் அடங்கியது ஒரு அயநம்; தக்ஷிணம், உத்திரம் என்ற இரண்டு அயநங்கள் கூடியது ஒரு வருஷம்; இதில் தக்ஷிணாயநம், தேவர்களுக்கு இரவு; உத்திராயநம் பகல்.

7. மனிதர்களுக்கு ஒப்பு தேவர்களுக்கும் பக்ஷம், மாஸம், வருஷம் இவைகளின் கணக்கை வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

8. தெய்வீகமான 12,000 வருஷங்கள் சேர்ந்தால் நான்கு யுகங்களாகும்; அதில் ஹே! பிராமணர்களே! கிருதயுகத்திற்கு 4000 வருஷங்கள் உள.

9. அதில் ஸந்தியென்றும், ஸந்தி அம்சம் என்றும் 800 வருஷங்கள் சேர்க்கவேண்டும். திரேதாயுகத்திற்கு தெய்வீக மான 3000 வருஷங்கள்; ஸந்தி, ஸந்தி அம்சம் 600 வருஷங்கள்.

10. த்வாபரத்திற்கு ஸந்தி, ஸந்தி அம்சம் சேர்ந்து 2400 வருஷங்கள்; கலியில் ஸந்தி, ஸந்தி அம்சம் உள்பட, 1200 வரு ஷங்கள்.

11. ஹே! முனி ச்ரேஷ்டர்களே! ஆக நான்கு யுகங்களும் சேர்ந்து 12,000 வருஷங்கள் ஆகின்றன.

12. இக்கணக்குள்ள 71 யுகங்கள் சேர்ந்து ஒரு மன்வந் திரம் ஆகும். அப்படி 14 சேரின் பிரம்மாவுக்கு ஒரு நாள் ஆகும்.

13. பிரம்மாவின் ஒரு பகலுக்கு வித்வான்களால் 'கல்பம்' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; அவ்விதமே இராவுக்கும்.

14. கல்பங்கள் 360 சேர்ந்தால் பிரம்மாவுக்கு ஒரு வருஷம் ஆகும். இப்படி 100 வருஷங்களுக்கு 'த்விபரார்த்தம்' என்ற பெயர்

15. ஹே! முனிகாள்! இந்த பிரமாவினுடைய முடிவில் ஜகத் மாயையில் லயமடைகிறது. அவ்விதமே விஷ்ணுவும், ருத் ரரும் பிரகிருதியில் லயமடைகிறார்கள்.

16. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்களின் பலவித மூர்த்தி கள் அதததன் காரணங்களில் லயமடைகின்றன.

17-18. அந்த மாயையும் பிரளயகாலத்தில், பரமாயும், பரம ஈசராயும், ஸத்யம், ஞானம், ஆனந்தம், அநந்தம், பிரம்மா, ருத்ர முதலிய நாமங்களால் கூறப்பட்டதில் (ப்ரம்மத்தில்) அபேதமாக லயமடைகிறது; இதற்கு காரணம் கண்டறிவது முடியாததாயிருக் கிறது; மாயை என்ற பெயர், வேறு விதமாகத் தோற்றுதலுக்குக் காரணமாதலால், வழங்கிவருகிறது.

19–21. ஆத்மதத்துவத்தை மறைக்கிறபடியால், வித்வான்களால், இதற்கு 'தமஸ்' என்றும்; வித்யயை நாசஞ்செய்வதால் 'அவித்யை' என்றும், ஸத் பதார்த்தத்திற்கு விலக்ஷணம் என்பதைப்பற்றி 'அஸத்' என்றும்; காரியத்தை உத்பத்தி செய்கிறதால் 'காரணம்' என்றும்; காரியம்போல் வ்யக்தமாக விராதபடியால் 'அவ்யக்தம்' என்றும், கூறப்படுகிறது. இந்த மகேச்வரீ என்ற சக்தியானது பரமாத்மாவைப்போல் ஸ்வதந்த்ரமன்று.

22. தேவதேவனும் பரமாத்மாவான சிவனுடைய இச்சக்தியால் முக்யமான இந்த காலம் உதித்தது; எல்லா ஜந்துக்களும் இக்காலத்திற்குள் அடங்கியுள்ளன.

23. அந்த காலமும், மஹா தேவரிடத்தில், மாயையால் எப்பொழுதும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; எல்லோரும் காலத்தினிடம் லயமடைகின்றார்கள்; காலம் எப்பொழுதும் லயமடைகிறதில்லை.

24. காலம், மாயை இவைகளினுடைய கார்யமும், சிவனால், வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; எவ்விதம் காலதத்வம் எல்லாவற்றையும் கடந்திருக்கிறதோ, அவ்விதமே சிவன் காலத்திற்குட்படாதவர்.

25. ஆயினும், காலம் அஸத்யமாதலால், மாயையுடன் லயமடைகிறது; ஹே! ப்ராமணர்களே! சிவன் ஸத்ய ஸ்வபாவமாகையால் லயமடைகிறதில்லை.

26. உண்டான பதார்த்தங்களுக்கும், நஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்கும், இனி வரப்போகிற பதார்த்தங்களுக்கும் காலத்திற்குட்படாத சிவன் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

27. இந்த தேவனுடைய ப்ரஸாதத்தால் பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களுடைய ஸ்தானங்கள் என்றும், அவர் அதீனமே ஸமஸ்த ஜகத் என்றும், நித்யமான ச்ருதி கூறுகிறது.

28. ஹே! வித்வான்களே! கணக்கற்ற பிரம்மாக்கள் லயமடைந்தார்கள்; அப்படியே கணக்கற்ற விஷ்ணு, ருத்ரர், இந்திரன் முதலானவர்களும் லயமடைந்தார்கள்.

29. சிவன் ஒருவரே, ச்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தும்பொருட்டு பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர் என்ற கல்பனையால் விளங்குகிறார்.

30–31. பிரம்மா என்பவர், ரஜோகுணத்திற்குள்ளாகி, அக்குணத்தால், ஹே! பண்டிதர்களே! எல்லா ஜகத்திற்கும் சிருஷ்டி கர்த்தாவானார். விஷ்ணுவானவர், தமோகுணத்திற் குள்ளாகி, ஸத்வ குணத்தால் எல்லா ஜகத்திற்கும் ரக்ஷகர் ஆனார்.

32. ருத்ரர் ஸத்வகுணத்திற்குள்ளாகி, தமோகுணத்தால் ஜகத்திற்கு நாசகர் ஆனார்.

33. குணபேதத்தால் பிரம்மாவினிடமாக அளவற்ற மூர்த்திகள் உண்டானார்கள். விஷ்ணு, ருத்ரர்களிடமிருந்தும் அவ்வாறே உண்டானார்கள்.

34. ஸத்வகுண அதிகத்தால், சில மூர்த்திகள் உத்கிருஷ்டங்களானார்கள்; சில மூர்த்திகள் தமோகுண அதிகத்தால் நாசகரர் ஆனார்கள்.

35–36. ஹே! பிராமணர்களே! ஜகத்தின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஒரு குணம் ஜாஸ்திபாகவும், ஒரு குணம் குறையாகவும் மூர்த்திகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா மூர்த்திகளிலும் ஸத்யாதி லக்ஷணங்கள் பொருந்திய சிவன் நழுவுதலற்ற ஆத்மரூபமாக, எப்பொழுதும், இருக்கிறார்; அத்தகைய சிவனை எல்லா ஜந்துக்களும் 'தான்' என்கிற ஞானத்தால் அறிகிறார்கள்.

37. மாயையால் (தங்களை) சிவரூபமாக நினைக்கிறார்களில்லை; தேவதேவனுடைய பிரஸாதத்தால், ச்ருதியால் உண்டாகும் ஆத்மவித்யையாலும், அநேக ஜன்மங்களின் கடையில் வித்வான்கள் சிவனை அறியவே யறிகிறார்கள்.

38. பிரஸாதமடையாத பாபஜனங்கள் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு, ஜனன மரணங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, தேவ ஈசனை எப்பொழுதும் அறிகிறதில்லை.

39. எந்த மூர்த்தியாயிருந்தாலும் அதை பிரம்மபாவனை யாக ஆராதிக்கும்பக்ஷத்தில் கிரமமாக சங்கரனை யடைகிறார்கள்.

40. ருத்ர மூர்த்தியை ஆராதித்தால், அவர் பிரஸாதத்தால், நேராக, சீக்கிரத்தில் எல்லாவற்றிலுமிருக்கிற சிவனை யடைகிறார் கள்.

41. சிவன் அதிகமாக எல்லா ருத்ரமூர்த்திகளிலும் விளங் குகிறார்; மற்றமூர்த்திகளில் சற்று ஏற்றகுறைவாக விளங்குகிறார்.

42. எவ்விதம் நிர்மலமான கண்ணாடியில் முகம் நன்றாகத் தோன்றுகிறதோ அவ்விதம் சுத்தமான மூர்த்திகளில் மஹா தேவன் நன்றாக விளங்குகிறார்.

43. ஹே! வேதமறிந்த பிராமணர்களே! சில வேத வாக் கியங்கள் ருத்ரமூர்த்தியை ஆச்ரயித்து பரமகாரணரான சிவனிடத் தில் முடிவுபெறுகிறது.

44-45. அப்படியே சில வேத வாக்கியங்கள் விஷ்ணு மூர்த்தியை ஆச்ரயித்தும், சிலது பிரம்மமூர்தியை ஆச்ரயித்தும், சிலது அக்நிமூர்த்தியையும், சிலது சூரியமூர்த்தியையும் ஆச்ர யித்து சிவனிடமே முடிவுபெறுகிறது.

46-49. சம்புவைக்குறித்து கூறும் புராணங்கள் பத்து; விஷ்ணுவைப்பற்றி நான்கு; பிரம்மாவைப்பற்றி இரண்டு; ஒன்று அக்னியைப்பற்றி; சூரியனைப்பற்றி ஒன்றும், இவ்விதமாக ஹே! முனிகளே! மூர்த்திகள் மூலமாக, மோக்ஷத்தையளிக்கும் ஸத் யாதி குணங்களையுடைய ஒரே சிவனே, அந்தந்த மூர்த்திகளில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டும், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களால் உபாஸிக்க பட்டுமிருக்கிறார். இவரையன்றி மற்றவையெல்லாம் ஹே! பிரா மணர்களே! அநித்யம்; இவர்தான் நாசமற்றவர்.

50-52. இவர் ஆத்மவித்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், அக்ஞானிகளுக்கும் ஆத்மாவாயும் இருக்கிறார். இவரிடமிருந்தே மாயா ரூபமான ஜகத் உண்டாயிற்று; இவரிடத்திலே இருந்து, நாசமடைகிறது; ஹே! முனிகளே! ஒவ்வொரு கல்பத்திலும்

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்கள் இவரிடத்திலிருந்தே உண்டாகிறார்கள். அவ்விதமே இவரிடமே லயமடைகிறார்கள். இந்த ஒரே மகாதேவரே ஸர்வ ஸாக்ஷியாக இருக்கிறார்.

53-55. அம்பிகாபதியாயும், நீலகண்டராயும், முக்கண்ணராயும், சந்திரசேகரராயுமுள்ள ஹரன் வியாக்ரபுரத்திலும், ஸ்ரீ காசிக்ஷேத்திரத்திலும், ஸோமநாதத்திலும், விருத்தாசலத்திலும், வேதாரண்யத்திலும், வல்மீகத்திலும், க்ஷேத்திரங்களில் உத்தமமான தக்ஷிண கைலாஸத்திலும் எப்பொழுதும் ஸான்யத்தியத்தை அடைந்தவர்.

56. மோக்ஷத்தை இச்சிக்கிற தேவாதி ஸகல பக்தர்களாலும் இவர் உபாஸிக்கத்தகுந்தவர்; ஸம்ஸாரத்தில் முழுகியவர்களுக்கு இவரையன்றி தூக்கிவிடும் பிரபு எவர் இருக்கிறார்?.

57-58. மகாதேவரைத்தவிற வேறு எவரும் உத்தரிக்க வல்லவர் இல்லையென்று ச்ருதிமுறையிடுகிறது. ஆதலால், ஸர்வ பிரயத்னத்தாலும், முனிகளான நீங்கள் காலபாசத்தை நிவர்த்திக்க சந்திரசேகரரான சங்கரனையே கேட்கத்தகுந்தது; அவரையே தியானஞ்செய்யத்தகுந்தது; பூஜிக்கத்தகுந்தது.

59. இவ்விதமாகக் கூறிய ஸூதர் வார்த்தையை நைமிசாரண்ணியவாஸிகள் கேட்டு, சிவன் காலத்திற்குட்படாதவர் என்று தெரிந்துகொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 9.

(பூமி கிளம்பிய விவரம்).

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள் கேள்வி:—ஹே! எல்லாமறிந்த பகவானே! விஷ்ணுவால் பூமி ஜலத்திலிருந்து எப்படி உத்தரிக்கப் பட்டது? அதை எங்களுக்குச் சுருக்கமாக சொல்லுங்கள்.

2. ஸூதர்.—(கல்பாரம்பத்தில்) எல்லாம் ஒரே ஜலமாயும், பயங்கரமாயும், பிரிவற்றும், இருளடைந்தும், அக்னிமுதலியவை

அன்றியும் இருந்தது. அப்பொழுது ஒன்றும் தோன்றாம லிருந்தது.

3. இவ்விதம் ஒன்றாய் பரவியிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்தாவராதி ஜகத்தெல்லாம் ஆழ்ந்திருக்கும்பொழுது அந்தப் பிரளய ஜலத்தில் விஷ்ணு உதயமானார்.

4. ஹே! வேதமறிந்தவர்களே! கணக்கற்ற நேத்திரங்கள், பாதங்கள், சிரஸ்கள் உடைய அந்தப் புருஷனுக்கு நாராயணன் என்று பெயர்.

5–6. அவர் அந்த ஜலத்தில் பரமகாரணராயும், ஸத்யராயும், நித்யராயும், பரப் பிரம்மமாயும், உமாபதியாயும், ஈசனாயும், ஊர்த்வ ரேதஸாகவும் (ஞானம் மேல் நோக்கியிருக்கிறவராகவும்), விருபாக்ஷனாயும் இருக்கிற சிவனை இருதயத்தில் த்யானஞ்செய்து கொண்டு, யோக நித்திரையி லிருந்தார். அந்த நாராயணனைக் குறித்த அடியில்கண்ட ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார்கள்.

7. "அப்பு (ஜலம்) என்பதற்கு 'நாரம்' என்று பெயர்; ஏனெனில் நரனிடமிருந்து அப்பு உண்டாயிற்று; அது எவருக்கு அயநமாக (இருப்பிடமாக) ஆயிற்றோ அவருக்கு நாராயணன் என்று பெயர்."

8–12. அந்த நாராயணன் தேவதேவனும், பரமாத்மாவான சிவனுடைய கட்டளையின்பேரில், ஜலத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் பூமியை உத்தாரணஞ் செய்யும்பொருட்டு, பெரிய மலைக்கு ஒப்பான வராக ரூபத்தை தரித்து அட்டஹாஸஞ் செய்துகொண்டு, ரஸாதலத்தையும் பிரவேசித்து, கோரப்பற்களால், ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை தூக்கினார். அவருடைய கோரபற்களின் நுனியில் அனுப்பிரமாணமாய் விளங்கிய பூமியை ஜநோலோகவாஸிகளான ஸித்தர்களும் பிரம்ம ரிஷிகளும் பார்த்து, ஸந்தோஷத்துடன், அதிக பராக்கிரமசாலியான அந்த ஹரியை சிரத்தையுடன் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரத்தார்கள்.

13–34. "புராண புருஷரே! பரமாத்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம்; ஜனனம், மரணம், ரோகம் முதலியவை யற்றவரே; சுத்

தாத்மாவே; ஜீவநாயகரே; ஜகன்நாதரே; லோகாலோக ஸ்வரூபரே; லோகபதியே உமக்கு நமஸ்காரம். சங்கு, சக்கிரம், கதை, பத்மம் இவை தரித்தவரே, ஹே! விஷ்ணுவே, ஹிரண்ய கர்ப்பரே, லக்ஷ்மீபதியே, பூபதியே உமக்கு நமஸ்காரம். ஸ்வயம்புவே, ஸூத்ராத்மா முதலானவரே, விராட் பிரஜாபதியை நேரே சிருஷ்டித்தவரே உமக்கு நமஸ்காரம். விச்வ, தைஜஸ, பிராக்ஞ ரூபரே உமக்கு நமஸ்காரம். ஜாக்ரித, ஸ்வப்ந, சுழுப்திரூபரே உமக்கு நமஸ்காரம். அவஸ்தைகளுக்கு சாக்ஷிரூபரே, அவஸ்தை யற்றவரே, அச்சுதரே, துரியரே, விசுத்தரே, துரியாதீதரே உமக்கு நமஸ்காரம். ஸகலத்திற்கும் ஆதியே, பரமாத்மாவே, ஓம்காரரூபரே, சிவனே, மங்களத்தை பயப்பவரே, ஹே! பிரபோ, உமக்கு நமஸ்காரம். ஸர்வக்ஞரே, ஞானத்தைக் கொடுக்கிறவரே, ஜகத்காரணரே, விச்வரூபரே, பிரம்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம். நித்யசுத்தரே, புத்தரே முக்தரே, ஸுகரூபரே, வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவரே உமக்கு நமஸ்காரம். அப்ரமேயரே, சாந்தரே, ஸ்வயம் பிரகாசரே, ஸாக்ஷியே, புராண புருஷரே, நற்கதியடையக் காரணரே உமக்கு நமஸ்காரம். ஆகாசாதி பிரபஞ்சரூபரே, மாயாரூபரே, மாயைக்கும் ஸத்தைக் கொடுப்பவரே, ஜனார்த்தன உமக்கு நமஸ்காரம். வாஸுதேவ, பிரத்யும்ன, ஸங்கர்ஷண, அநிருத்த ரூபா உமக்கு நமஸ்காரம். யோகரூபியே, யோகத்தால் அறியப்பட்டவரே, யோகிகளுக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்பவரே உமக்கு நமஸ்காரம்; மத்ஸ்ய கூர்மரூபரே உமக்கு நமஸ்காரம். வராக, நாரஸிம்ஹ, வாமன, பரசுராம, ராம, பலராமரே உமக்கு நமஸ்காரம். கிருஷ்ண, ஸர்வக்ஞா, கல்கிரூபரே, கர்மிகளுக்கு பலரூபியே, கர்மரூபியே உமக்கு நமஸ்காரம். முக்குணங்களுடையவரே, நிர்குணரே, அற்புதரே, அமரேசரே, மங்கள காரணரே உமக்கு நமஸ்காரம். நக்ஷத்ர, சந்திர, சூர்ய, இந்திர ரூபரே உமக்கு நமஸ்காரம். பத்மநாபா, சாரங்கபாணி, விசாலநேத்திரா, ஸ்ரீதரா, நாயகா உமக்கு நமஸ்காரம். ஸம்ஸாரதாபத்தை போக்கடிப்பதில் முக்யகாரணரே, ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மானுஷ்டானிகளுக்கு சீக்கிரத்தில் மோக்ஷமளிப்பவரே உமக்கு நமஸ்காரம். மற்றவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தைக்

கொடுப்பவரே, அஸுராந்தகா, வித்யாதரர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரே உமக்கு நமஸ்காரம். க்ஷீரஸமுத்ரத்தில் சயனித்திருப்பவரே, வைகுண்டவாஸியே உமக்கு நமஸ்காரம். ஆசையாகிற ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கினவர்களுக்கு வைராக்கியமென்ற தெப்பக்கட்டையை அளிப்பவரே உமக்கு நமஸ்காரம்."

35. ஸூதர்.—இவ்விதம் ஸநகாதி ஸித்தர்களாலும், பிரம்மரிஷிகளாலும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட அந்த வாரகரூபியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தார்.

36. பிறகு, முன்னர்போல் பூமியை ஸ்தாபித்து, வாராக ரூபத்தை நீக்கி, பிரம்ம ஸ்வரூபமாயினர்.

37-38. அந்த பூமி, தோணியைப்போல், ஜலத்தின் மத்தியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அந்த பூமியில், சிவ பிரஸாதத்தால் பிரஜாபதியான பிரம்மா, பூர்வகல்பத்தில் லயமடைந்திருந்த ஸகல பதார்த்தங்களையும் முன்போல் சிருஷ்டிக்க ஆலோசித்தார்.

39. இவ்விஷயத்தை நைமிசாரண்ய வாஸிகள் கேட்டு எல்லோருக்கும் நன்மையைப் பயக்கும் ஸூதரைப் பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 10.

(பிரம்ம சிருஷ்டி வரலாறு).

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள்:—ஹே! புண்ய ச்ரேஷ்டரே! பிரம்மா, எவ்விதம், சராசரமான ஸகல ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்தாரோ, அதைச் சுருக்கமாக எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்.

2. ஸூதர்:—சிருஷ்டிக்க இச்சையுடைய அந்த பிரம்மாவிற்கு, ஹே! பிராமணர்காள்! உமாபதியின் கட்டளையால், முன் கல்பத்தைப்போல, அபுத்தி பூர்வகமாயும் தமோமயமாயுமுள்ள ஓர் சிருஷ்டி உண்டாயிற்று. (இச்சையன்றி தானே நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருப்பதுபோல, பிராணிகளின் கர்மவசத்தால் அவ்யக்தம் அல்லது அவித்யை உண்டாயிற்று).

3-4. தமஸ், மோகம், மகாமோகம், தாமிஸ்ரம், அந்ததா மிஸ்ரம் இவ்வித ஐந்து கிளைகளாக அந்த பாபிரம்மத்தினிடமிருந்து அவித்யை உண்டாயிற்று. ஹே! த்விஜர்காள்! இந்த தாமஸ சிருஷ்டி ஐந்து விதமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

5. ஹே! வேதமறிந்தவர்களே! உள்ளும் வெளியும் பிரகாசமற்றதும், அசைவற்றதும், அறிவற்றதுமான இந்த (விருக்ஷாதி முக்ய சிருஷ்டி) உண்டாயிற்று.

6. ஸகலத்தையும் சிருஷ்டிசெய்ய இச்சைகொண்ட பிரம்மா, இதைப்பார்த்து, இது பிரயோஜனமற்றது என்று எண்ணி வேறு யோஜனை செய்தார்.

7. அப்படி யோஜனைசெய்த பிரஜாபதியான பிரம்மாவிற்கு துக்கத்துடன்கூடிய திர்யக் ஸ்ரோதஸ் (கீழ்ப்பிரவாகம்) சிருஷ்டி உண்டாயிற்று.

8. பசு முதலியவைகள் இந்த கீழ்ப்பிரவாக சிருஷ்டி என்றறிக. இதுவும் பிரயோஜனமற்றது என்று மறுபடியும் யோஜிக்கலாயினர்.

9. அவ்விதம் யோஜித்த அவருக்கு ஹே! த்விஜர்களே! ஸாத்விகமாயும், ஊர்த்வ ஸ்ரோதஸாயும் (மேல்பிரவாகமாயும்), அதிக சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாயுமுள்ள ஒரு சிருஷ்டி உண்டாயிற்று.

10-12. இதற்குத் தேவ சிருஷ்டியென்று பெயர்; இதுவும் பிரயோஜனமில்லையென்று பிரம்மா நினைத்து, ராஜஸமாயுள்ள சிருஷ்டியைச் செய்ய உத்தேசித்தார். அப்படி யோஜிக்குமளவில், சிவனுடைய கட்டளையால், அர்வாக் ஸ்ரோதஸ் என்று சொல்லப்பட்ட மனித சிருஷ்டி உண்டாயிற்று.

13. மறுபடியும் யோஜித்த பிரம்மாவிற்கு, மகாதேவன் கட்டளையின்பேரில், பூதம் முதலிய (பிரேத, பிசாசம் முதலிய) சிருஷ்டி உண்டாயிற்று. இவ்விதமாக பிரம்மாவிடமிருந்து ஐந்து விதமான சிருஷ்டிகள் உண்டாயின.

14–15. பிரம்மாவின் சிருஷ்டிகளில் முதல் மகத்தத்வமும், இரண்டாவது பூததன்மாத்திரைகள் என்று, வேதமறிந்தவர்களே! அறியுங்கள். மூன்றாவது வைகாரிகம் என்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் சிருஷ்டி; இம்மூன்றும் பிராகிருத சிருஷ்டி யென்பதாம்.

16. நான்காவது, முக்ய ஸர்கங்கள் என்ற பெயருடைய ஸ்தாவர சிருஷ்டி; ஐந்தாவது திர்யக் ஸ்ரோதஸ் என்ற பசுஜாதிகளின் சிருஷ்டி.

17. ஆறாவது, தேவசிருஷ்டி; ஏழாவது அர்வாக் சிருஷ்டி யென்றது (மனுஷ்யசிருஷ்டி); எட்டாவது, ஹே! முனிகாள்! பூதப்பிரேதாதிகள்.

18–19. ஒன்பதாவது, பிராகிருதமாயும் வைகிருதமாயுமுள்ள கௌமார சிருஷ்டி; இவைகளுள் உட்பிரிவுகள் கணக்கற்றவையாதலால், பிரயோஜனமற்றவையென்று நான் விஸ்தரிக்கவில்லை.

20. பிரம்மா, முதலில், ஸநக, ஸநாதந, ஸநந்தன, ரிபு, ஸநத்குமாரர் இவர்களை சிருஷ்டித்தார்.

21. இந்த பிரம்மாவின் மானஸ புத்திரர்களான இவ்வைவரும், பிரம்மாவிற்கு ஸமானமாகவும், அதிக வைராக்யமுள்ளவர்களாகவும் ஆனார்கள்.

22. இந்த பிரஜாபதி புத்திரர்கள் அகர்த்தாவாயுள்ள ஆத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்ததாலும், சிவத்யானத்தில் ஒரேமனஸுடன் இருந்ததினாலும் சிருஷ்டிகர்மத்தை இச்சித்தவர்களன்று.

23. பிரம்மாவோ உலகங்களை சிருஷ்டியாதியின் மூலமாக, அம்பிகாபதியின் மாயையால் (அறிவில்லாமல்) மோகமடைந்தார்.

24–25. அப்படியிருந்தவரைப்பார்த்து புருஷோத்தமரும், பிதாவாயுள்ள நாராயணன் புத்திரரான பிரம்மாவை எச்சரித்தார். ஜகத்காரணரான விஷ்ணுவால் எச்சரிக்கப்பட்ட நான்முகன் ஸநா

தநரான விஷ்ணுவை த்யாநஞ்செய்து கடுமையான தவத்தைச் செய்தார். இவ்விதம் சிலகாலம் தவஞ்செய்தும் ஒன்றையும் அடையவில்லை.

26. பிறகு பிரம்மாவிற்கு அதிக கோபம் உண்டாயிற்று; அக்கோபத்தால் கண்களிலிருந்து நீர் துளிகள் விழுந்தன.

27. இச்சமயத்தில் கருணாநிதியான பரமேச்வரன், தயையால், இந்த பிரம்மாவிற்கு உபதேசஞ்செய்தார்.

28. மறுபடியும் ஹே! விப்ரர்காள்! தேவதேவரான அம்பிகாபதியின் பிரஸாதத்தால் அந்த நான்முகன் அதிகோரமான தவஞ்செய்தார்.

29-37. சிருஷ்டி நிமித்தம், அந்தப் பிதாமகனுடைய புருவத்திற்கும் நாசிக்கும் மத்தியமான அவிமுக்தம் என்ற பிரதேசத்தினின்று, திருமூர்த்திகளில் ஒருவரும், நித்யரும், எல்லா தேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும், கருணாநிதியுமான மஹாதேவன், அர்த்தநாரீச்வர ரூபத்துடன் வெளிப்பட்டார். அந்த அஜனாயும், சங்கரனும், ஒளிராசியாயும், உமாபதியாயும், சர்வக்ஞராயும் ஸர்வகர்த்தாவாயும், நீலலோகிதர் என்ற பெயருடையவரை, பிரம்மா பார்த்து, பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, அந்த தேவதேவரைப்பார்த்து 'அநேக பிரஜைகளை நீரே சிருஷ்டிசெய்யும்' என்று சொன்னார். இந்த பிரம்மதேவனுடைய வாக்கைக்கேட்டு அந்த ஈசன் தனக்குச் சமமாயுள்ள ருத்திரர்களைச் சிருஷ்டித்தார். அந்த ஈசனைப்பார்த்து ஜகத்பிரபுவான பிரம்மா 'ஜனன மரண பயத்துடன் கூடிய பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிசெய்யும்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட கருணாநிதியான மகாதேவன், புன்சிரிப்புடன், 'மங்களமற்ற இந்த பிரஜைகளை நான் சிருஷ்டிக்கமாட்டேன்; துக்க ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிய இந்த பிரஜைகளுக்கு (தக்ஷிணாமூர்த்தி) குரு ரூபமாகி, வேதாந்த ஞானத்தைக்கொடுத்து உத்தாரணஞ் செய்வேன்; துக்கத்துடன் கூடிய இந்தப் பிரஜைகளை, ஹே! பிரஜாபதியே நீரே சிருஷ்டிசெய்யும்' என்றார்.

38-41. இவ்விதமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அந்த நீல லோகிதரென்ற பகவான் மறைந்தார். பின்பு, அவருடைய பிர ஸாதத்தால் பிரம்மா கல்பம் முடியும்வரை ஜீவித்திருக்கும் பிரஜா சிருஷ்டியில் பிரவிருத்தித்த ருத்திரர்களை நிவர்த்தித்து, சப்தாதி பூதங்களை பஞ்சீகரணம்செய்து, அவைகளினின்றும் ஸ்தூலமான ஆகாசம், வாயு, அக்நி, ஜலம், பூமி, பர்வதம், ஸமுத்ரம், விருக்ஷம் முதலியவையும், கலைமுதல் யுகம் வரையிலுள்ள காலங்களையும், இன்னும் மற்றவைகளையும் அந்த பிரம்மதேவன் சிருஷ்டித்தார். மற்றும் பல ஸாதநங்களையும் சிருஷ்டித்தார்.

42-44. தன் நேத்திரங்களிலிருந்து மரீசி ரிஷியையும், ஹிருதயத்திலிருந்து பிருகுவையும், சிரஸிலிருந்து அங்கிரஸரை யும், உதாநவாயுவிலிருந்து புலஸ்தியரையும், வியாநவாயுவிலிருந் து புலஹரையும், அபாநத்திலிருந்து கிருதுவையும், பிராணனி லிருந்து தக்ஷப்பிரஜாபதியையும், காதுகளிலிருந்து அத்ரியையும், ஸமாநத்திலிருந்து வஸிஷ்டரையும், ஸங்கல்பத்திலிருந்து தர்மரை யும், இவ்விதமாக இந்த பிரம்மதேவன் உத்தம ஸாதகர்களை (ஒன் பது பிரஜாபதிகளை) சிருஷ்டித்தார்.

45. ஹே! பிராமணர்களே! மறுபடியும் பிரம்மதேவனு டைய கட்டளையின்பேரில், ஸங்கல்பத்திலிருந்து உத்பத்தியான தர்மர், மற்ற ஸாதகர்களின் (மரீசி முதலானவர்களின்) கோரிக் கைக்கிணங்கி, மநுரூபத்தையடைந்தார். (ஒன்பது பிரஜாபதிக ளின் ஸங்கல்பத்தின்பேரில் உத்பத்தியான தர்மமே மநுரூபமான தால், தர்மம் என்ற வேறு ஒரு பிரஜாபதி இல்லையென்று பாஷ் யத்தில் சொல்லப்படுகிறது).

46. பிறகு, நான்முகன் தன் பிருஷ்ட பாகத்திலிருந்து அஸுரர்களை சிருஷ்டித்து, உடனே அந்த சரீரத்தை தள்ளி வேறு சரீரத்தை யெடுத்தார்.

47-50. அந்த பிரம்மாவால் தள்ளப்பட்ட சரீரம் மனிதர்க ளுக்கு இரவாக உதவிற்று; நூதன சரீரத்தையெடுத்த அந்த பிரம் மாவின் அதிக ஸத்வத்துடன் கூடிய முகத்தினின்றும் தேவர்களை

சிருஷ்டித்து அந்த சரீரத்தையும் தள்ளிவிட்டார்; ஹே! முனிகளே! அது மனிதர்களுக்கு அழகான பகலாக உதவியது. பிறகு, நான்முகன், ஸத்வத்தோடுகூடிய ஒரு சரீரத்தை எடுத்து பிதுர்க்களை சிருஷ்டித்து, அந்த சரீரத்தை த்யாகஞ்செய்து, மற்றொரு சரீரத்தை எடுத்தார். இவ்விதமாக நான்முகன் தள்ளிவிட்ட சரீரம், சிவனுடைய கட்டளையால், (மனிதர்களுக்கு) ஸந்தியாக உதவியது.

51–53. பிரம்மாவின் ரஜோகுணம் நிறைந்த சரீரத்திலிருந்து மனிதவர்க்கத்தை சிருஷ்டித்து, அந்த சரீரத்தை த்யாகஞ்செய்து, வேறு சரீரமடைந்தார். அப்படி த்யாகஞ்செய்த சரீரம் நிலாவெளிச்சமாக உதவியது. ரஜஸுடன்கூடிய சரீரத்தினின்றும் பிரம்மா, பசிதாகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள், பன்னகர், பூதம், கந்தர்வர்கள் இவர்களை அதிக பலத்துடன் சிருஷ்டித்தார்.

54–56. பிரம்மா, மறுபடியும், வேறு சரீரமடைந்து பக்ஷிகள், கழுதை, குதிரை, யானை, கோவேறுகழுதை, மிருகங்கள், இன்னும் அநேக வர்க்கங்களை சிருஷ்டித்தார். அவ்விதமே ஔத்காத்ரம் (ஸாமம்), ரிக்கு, திருவிருத், ஸோமம், ரதந்தரம், அக்நிஷ்டோமம் முதலிய ஸகலத்தையும், அதனதன் அங்கங்களுடன், வேத சப்தத்தால் சிருஷ்டித்தார்.

57. ஹே! முனிகளே! பிரம்மாவால் முதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பஞ்சீகாணம் செய்யப்பட்ட மகாபூதங்கள் ஸகலத்திற்கும் காரணமென்று பிரம்மவாதிகளால் சொல்லப்படுகிறது.

58. இவ்விதமாக, ஜகத்திற்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கிற பிரஜாபதி, இந்த விசித்திரமான சிருஷ்டியை ஸ்வப்னத்தோற்றம் போல் உண்டாக்கி, அந்த மகேசனுடைய பிரஸாதத்தால் மறுபடியும் தமோரூபத்தை யடைந்தார். (இந்த தமோரூபம் தத்வநிஷ்டை; லௌகிக திருஷ்டிக்கு விஷயமன்றாகையால் தமோரூபம் என்று சொல்லப்பட்டது).

அத்தியாயம் 11.

(ஹிரண்யகர்ப்பர் முதலான விசேஷ சிருஷ்டி).

---

1. நைமிசாரண்யவாஸிகள்கேள்வி:—இவ்விதமாக பிரம்மா ஸ்தாவர ஜங்கமங்களைச் சிருஷ்டித்த பிறகு, ஹே! பகவான் அவர் ஏது செய்தார் என்பதைக் கூறுங்கள்.

2-3. ஸூதர்:—லயத்திற்கு காரணமான தமஸால் மூடப்பட்ட அந்தப் பிரம்மா, அந்த தமோரூபத்தை விலக்கி, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் விருத்தியாவதற்கு, ஹிரண்யகர்ப்பர் என்ற பிரமத்தின் ரூபத்தை யடைந்தார். அந்த ஹிரண்யகர்ப்பரையும், மற்ற (ஸூத்ராத்மா) வையையும் குறித்து சொல்லுகிறேன்.

4. சப்த, ஸ்பர்சமுதலிய பஞ்சமகா பூததன்மாத்திரைகளுடன் ஸத்வகுணம் சேர்ந்து (ஐந்து) ஞானேந்திரியங்கள் உண்டாயின.

5. அவ்விதமே, தன்மாத்திரைகளுடன் ரஜோகுணம் சேர்ந்து (ஐந்து) கர்மேந்திரியங்கள் உண்டாயின.

6. பஞ்சமகா பூதங்களிலுள்ள ஞான சக்திகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான, மனோ இந்திரியம் உண்டாயிற்று.

7. திருமூர்த்திகளிலுள்ள பிரம்மா இந்த மனோ இந்திரியத்தை அபிமானிக்கும்பொழுது ஹிரண்யகர்ப்பர் என்று, சூக்ஷ்மத்தையறிந்த முனிகளால், சொல்லப்படுகிறார்.

8. ஹே! பிரம்ம வித்துக்களே! அவ்விதமே கர்மேந்திரியங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, ஈசன் கட்டளையால், பஞ்சப்பிராணங்களுக்கும் பொதுவாகிய பிராணன் உண்டாயிற்று.

9-10. அதற்கு அபிமான தேவதையான விஷ்ணு ஸூத்ராத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறார். திரு மூர்த்திகளி லடங்கிய

சசன், மேற்கூறிய ஹிரண்யகர்ப்பர், ஸூத்ராத்மா இவர்களிருவருக்கும் அபிமானியாகி 'அந்தர்யாமி' என்ற நாமத்தால் வேதங்களில் புகழப்படுகிறார்.

11-12. ச்ருதியால் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஹிரண்ய கர்ப்ப ரூபத்தையடைந்த அந்த பகவனுன பிரம்மா, மாயையால், தன் சரீரத்தை இரண்டு பாகங்களாக பிரித்து, பாதி புருஷனும், பாதி ஸ்திரீயுமானார். இந்த ஸ்திரீயால் விராட்டை (ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்களுடன் கூடிய பிரம்மாண்டத்திற்கு அபிமானியை) சிருஷ்டித்தார். மறுபடியும் பிரம்மா இந்த ஸ்திரீயால் ஸ்வராட்டையும் (பிரம்மாண்டத்திலடங்கிய லிங்க சரீராபிமானியையும்) சிருஷ்டித்தார்.

13-14. அப்படியே அந்த லோகநாயகர் ஸம்ராட்டையும் (மேற்கூறிய பிரம்மாண்டம், லிங்க சரீரம் இவ்விரண்டிற்கும் காரணபூதமான அவ்யாகிருதத்திற்கு அபிமானியையும்) சிருஷ்டித்தார். ஹே! விப்ர சிரேஷ்டர்களே! இம்மூவரும் பிரம்மாண்டத்தால் சூழப்பட்டிருந்தாலும், அந்த விராட் ஆத்மா முக்யமாய் பிரம்மாண்டாபிமானியாகிறார்; ஸ்வராட், ஸ்வரூபம் (ஸமஷ்டி லிங்க சரீரம்) இவ்விரண்டிற்கும் ஸம்ராட் அபிமானியென்று ச்ருதி கூறுகிறது.

15. ஹே! விப்ரர்காள்! அந்த விராட் ஸ்வாயம்பு மனுவையும், சதரூபாவென்ற தபஸ்வியான ஒரு யோகினி ஸ்திரீயையும் சிருஷ்டித்தார்.

16-18. அழகான அந்த ஸ்திரீ மனுவால் கிரகிக்கப்பட்டு, 'பிரிய விருத்தர்' என்பவரையும் 'உத்தானபாதர்' என்பவரையும், இரண்டு பெண்களையும் உத்பத்திசெய்தாள். உத்தானபாதருக்கு பிறந்த (பிரஸூதி என்ற) கன்னிகையை தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கும், பரிசுத்தமான ஆகூதியென்ற பெண்ணை (ருசி என்ற) மானஸப் பிரஜாபதிக்கும், கொடுத்தார். ஆகூதியால் மானஸ பிரஜாபதிக்கு 'யக்ஞயன்' என்ற பிள்ளையும், 'தக்ஷிணு' என்ற பெண்ணும் உண்டானார்கள்.

19. அந்த யக்ஞயனுக்கு (தக்ஷிணையினால்) பன்னிரண்டு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு 24 பெண்கள் உண்டானார்கள்.

20.* அவர்களில் சிரத்தைமுதலான பதிமூன்று கன்னிகைகள் தர்மருக்கு தக்ஷரால் கொடுக்கப்பட்டார்கள்; அவருடன்கூடி ஸுகமாய் வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

21. மற்ற க்யாதிமுதலான பதினொன்று கன்னிகைகளை தக்ஷரைவிலக்கி பாக்கி எட்டு பிரஜாபதிகளுக்கும், சிவன், பிதிரு, அக்னி இவர்களுக்கும் முறையே ஒவ்வொரு கன்னிகையை விவாகஞ்செய்து கொடுத்தார். இவ்விதம் ஹே! த்விஜர்களே! பிராணிகளின் கர்மாநுஸாரமாக, அம்பிகாபதியின் கட்டளையால், கணக்கற்ற மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

22. எல்லாம் ஸ்வபாவத்தால் உண்டாகின்றது என்று சிலர் கூறுவது ஸித்திக்காது; ஏனெனில் தேசகாலம் முதலியவைகளை அனுசரித்து எல்லாம் உண்டாகிறது.

23. கர்மத்தால் ஸகலமும் உண்டாகிறது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்; ஹே! முனிகாள்! இது ச்ருதி, ஸ்மிருதி வசனங்களுக்கு விருத்தம்.

24–31. முன்னொருகாலத்தில் ஹிமயமலையின்சாரலில் வியாஸரும், ஸுமந்து, ஜைமினி, வைசம்பாயனர், பைலர், கபிலர், பதஞ்சலி, அக்ஷபாதர், கணாதர், அங்கிரஸர், முகுந்தர், மோசகர், மஹாகாலர், மஹாமதி, காலரூபர், கலாமாலீ, காமரூபர், கபித்வஜர், வேதக்ஞர், வைதிகர், வித்வான், வித்வேஷி, வேணுவாஹநர், பால்வலர், பகுலர், வன்னி, வச்சிரதண்டர், பரந்தபர், பாபநாசர், பவித்திரர் முதலான அநேக மகரிஷிகள் சிரத்தையுடன் ஒருவருக்கொருவர் விசாரணை செய்துகொண்டு, ஸந்தேகம் நீங்காமல், மகத்தான தவஞ்செய்தார்கள். அந்த சமயத்தில் கருணாநிதியும், பரமேச்வரரான ருத்திரர், ஸந்தோஷத்துடன், அவர்கள்முன் தானே தோன்றினார். அதைப்பார்த்து எல்லா முனிகளும், பிரஸன்னமான இந்திரிய மனதுடன், முக்கண்ணரான பகவானை வெகு

பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, அஞ்சலிபந்தத்துடன் எல்லோரும் (கேள்வி) கேட்டார்கள்.

32-33. தேவதேவரும், மகாதேவரும், ஸர்வக்ஞரும், கருணாநிதியும், கபர்தியும், நீலகண்டரும், காலகாலரும், மகேச்வரரும், சந்திரசேகரரும், உமாபதியுமான ஸோமசூர்ய அக்னியுடன் கூடிய முக்கண்ணர் முனிகளுடைய சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும்படியான மதுரமான வாக்யத்தை கூறினார்.

34-36. ஈச்வரன்:—ஹே! முனீச்வரர்களே! ஸ்வபாவத்தால் ஜகத்திற்கு உத்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம் உண்டாகாது; என்னால் மாத்திரமும் முடியாது; கர்மத்தால் மாத்திரமும் முடியாது; (பின் எவ்விதத்தால் எனில்) பிராணிகளின் கர்மபரிபாகத்தாலும், என்னாலும் ஜகத்தின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம் உண்டாகிறது. இவ்விதமாக கர்மானுரூபத்தாலும், என்னாலும் சேர்ந்து உண்டாகிற ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவை நடபெறுகிற இந்த ஸ்வாபாவம் தான் வேதார்த்த நிர்ணயம்.

37-39. ஸூதர்:—இவ்விதமாக, ஸர்வக்ஞராயும், கருணாநிதியுமான மகாதேவன் சொல்லிவிட்டு, முனி ச்ரேஷ்டர்களை அனுகிரஹஞ்செய்து அந்த விடத்திலேயே மறைந்தார். அம்முனிகளும், பிறகு, ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பாஷணைசெய்து, மிகப் பிரீதியை யடைந்து சென்றார்கள். நீங்களும், ஹே! முனி ச்ரேஷ்டர்களே! பிராணிகளின் கர்மாநுஸாரமாக ஈசன் ஜகத்தை சிருஷ்டித்து ஸம்ஹாரம் செய்கிறார் என்று அறியுங்கள்.

40. இதைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய தபஸிகளான முனி சிரேஷ்டர்கள் சந்தோஷ மனதுடனும், பக்தியுடனும் ஈசனை பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 12.

(ஜாதி நிர்ணயம்).

1. நைமிஷீயர்கள்:—ஹே! பகவான்! எல்லா சாஸ்திரார்த்தங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் மேலானவரே! வேதபிரமாணமுள்ள ஜாதிபேதங்களைப்பற்றி எங்களுக்குச் சொல்லும்.

2. ஸூதர்:—லோகோபகாரமாக, சிரத்தையுடன், ஜாதி நிர்ணயத்தைச் சொல்லுகிறேன். முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்தியர் விருஷபவாகனரை (சிவனை) நமஸ்கரித்து (இதைக்) கேட்டார்.

3–4. பூர்வத்தில் ஹே! முனிகாள்! எல்லாம் பிரளயத்தில் லயமடைந்து, இருளால் மூடப்பட்டிருந்தபொழுது, பிரம்மத்தின் அம்சமாயும், மகாகாந்தியாயும், அநேக தலைகளோடுகூடிய நாராயணன் என்ற பெயருடைய விஷ்ணு க்ஷீரஸமுத்திரத்தில், ஈசனை சிந்தித்து, யோகநித்திரையிலிருந்தார்.

5. யோக நித்திரையிலிருந்த விஷ்ணுவினுடைய நாபியிலிருந்து பாலசூரியனுக்கொப்பான ஒரு பெரிய தாமரைமலர் உண்டாயிற்று.

6. அத்தாமரை மலரில், எல்லா ஜகத்திற்கும் பதியான ஹிரண்யகர்ப்பர் என்ற பெயருடைய பிரம்மதேவன், சிரேஷ்டமான ரூபத்தை வகித்து, தோன்றினர்.

7–8. ஹே! வேதமறிந்தவர்களில் பெரியவர்களே! மகாதேவருடைய ஆக்ஞையாலும், பூர்வகல்ப வாஸனைகளுடன்கூட, அந்த பிரம்மதேவனுடைய முகத்திலிருந்து ஹே! தபஸ்விகாள்! பிராமண ஸ்திரீகளுடன் பிராமணர்கள் உண்டானார்கள். அந்த பிரம்மாவின் புஜங்களிலிருந்து ஸ்திரீகளுடன் க்ஷத்திரியர்கள் உண்டானார்கள்.

9. சிவ ஆக்ஞையால் தொடைகளிலிருந்து ஸ்திரீகளுடன் வைச்யர்களும், பாதங்களிலிருந்து ஹே! வேதமறிந்தவர்களே! ஸ்திரீகளுடன் சூத்திரர்களும் உண்டானார்கள்.

10. அந்தந்த ஜாதியார் தங்கள் ஜாதி ஸ்திரீயுடன் கூடி, விதிபூர்வகமாய் உத்பத்தியான மனிதர்கள் அந்தந்த ஜாதியாராவர்கள். (பிதாவைக்காட்டிலும்) அடுத்த கீழ்பட்டஜாதி ஸ்திரீயால் உத்பத்தி செய்யப்பட்டவனுக்கு அனுலோமன் என்று பெயர்.

11. (பிதாவைக்காட்டிலும்) மேல்பட்டஜாதி ஸ்திரீயால் உத்பத்தியானவனுக்கு பிரதிலோமன் என்று பெயர். அனுலோம

னால் அநுலோம ஸ்திரீக்கு ஜனித்தவனுக்கு ஆந்தாளிகன் என்று பெயர் (நடுவில் உண்டானவன்).

12. பிரதிலோமனால் பிரதிலோமஸ்திரீக்கு ஜனித்தவன் 'விராத்யன்' என்று சொல்லப்படுவான். பிராமண சோரபுருஷனால் ஸுமங்கலி பிராமண ஸ்திரீக்கு உண்டானவன் 'குண்டன்' என்றும், விதவ பிராமண ஸ்திரீக்கு உண்டானவன் 'கோளகன்' என்றும் சொல்லப்படுவார்கள்.

13. பிராமணனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்குப் பிறந்தவன் 'ஸவர்னன்' என்று சொல்லப்படுவான்.

14. க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடத்தில் பிராமணனால் சோரத்தனத்தால் உண்டானவனுக்கு 'நக்ஷத்திரஜீவி' என்று பெயர். ஹே! வேதவித்தமர்களே! பிராமணனால் வைச்ய ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனுக்கு 'நிஷாதன்' என்று பெயர்.

15. இவளிடம் சோரத்தனத்தால் உண்டானவனுக்கு 'கும்பகாரன்' என்றும், 'ஊர்த்தவ நாபிதன்' என்றும் பெயராம்.

16. பிராமணனால் சூத்ரஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனுக்கு 'பாரசவன்' என்றும், சோரத்தால் ஜனித்தவனுக்கு 'நிஷாதன் என்றும் பெயர்களாம்.

17. பிராமணனால் தௌஷ்யந்திக்கு (சூத்திர ஸ்திரீக்கு க்ஷத்திரியனால் உண்டானவள்) பிறந்தவன் 'ஆபீதன்' என்றும் பிராமணனால் ஆயோகஸ்திரீக்கு (சூத்திரனுக்கு வைச்ய ஸ்திரீயால் பிறந்தவள்) ஜநித்தவனுக்கு 'பிங்களன்' என்று பெயர்களாம்.

18. அறிந்தவர்கள், பிராமணஸ்திரீக்கு க்ஷத்திரியனால் பிறந்தவனுக்கு 'ஸூதன்' என்றும், சோரத்தனத்தால் உண்டானவனுக்கு 'ரதகாரன்' என்றும் சொல்லுவார்கள்.

19. சோரத்தனத்தால் க்ஷத்திரஸ்திரீயிடம் வைச்யனால் உண்டானவனுக்கு 'போஜன்' என்றும், வைச்யஸ்திரீயிடம் க்ஷத்திரியனால் உண்டானவனுக்கு 'மாஹிஷ்யன்' என்றும், 'அம்பஷ்டன்' என்றும் சொல்லப்படுவார்கள்.

20. சோரத்தனத்தால் (க்ஷத்திரியனுக்கு வைச்ய ஸ்திரீயால்) உண்டானவனுக்கு 'அவிரன்' என்று பெயர். க்ஷத்திரியனால் சூத்ரஸ்திரீக்கு உண்டானவன் 'தௌஷ்யந்தன்' எனப்படுவான்.

21. ஹே! த்விஜர்காள்! சோரத்தனத்தால் (க்ஷத்திரியனால் சூத்ரஸ்திரீக்கு) உண்டானவனுக்கு 'சூலிகன்' என்று பெயர்; வைச்யனால் பிராமணஸ்திரீக்கு உண்டானவன் 'க்ஷத்தா' வென்று சொல்லப்படுவான்.

22. சோரத்தனத்தால் (வைச்யனால் பிராமண ஸ்திரீக்கு) உண்டானவன் 'மிலேச்சன்' என்று சொல்லப்படுவான். வைச்யனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் உண்டானவனுக்கு 'சாலிகன்' 'மாகதன்' என்ற பெயர்களாம்.

23. சோரத்தனத்தால் (வைச்யனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்கு) உண்டானவன் 'புளிந்தன்' எனப்படுவான்; வைச்யனால் வைச்ய ஸ்திரீயிடம் சோரத்தனத்தால் ஜநித்தவனுக்கு 'மணிகாரன்' என்று பெயராம்.

24. வைசியனால் சூத்ர ஸ்திரீயிடம் உண்டானவனுக்கு 'உகரன்' என்று சொல்லப்படும்; இவனிடம் சோரத்தனத்தால் உண்டானவனுக்கு 'கடகாரன்' என்று பெயர்.

25. சூத்ரனால் பிராமண ஸ்திரீக்கு ஜனித்தவன் 'சண்டாளன்' எனப்படுவான்; சோரத்தனத்தால் உண்டானவனுக்கு 'பாஹ்யதாஸன்' என்று பெயர்.

26. சூத்ரனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் உண்டானவன் 'வைதேஹன்' என்றும், 'புல்கஸன்' என்றும் சொல்லப்படுவான்; சோரத்தனத்தால் ஜனித்தவன் 'வேளவன்' எனப்படுவான்.

27. சூத்ரனால் வைச்ய ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனுக்கு 'பத்தநசாலிகன்' என்று பெயர்; சோரத்தனத்தால் ஜநித்தவனுக்கு 'சக்ரீ' என்றும் பெயர்.

28-30. சோரத்தனத்தால் சூத்ரனால் சூத்ர ஸ்திரீயிடம் உண்டானவனுக்கு 'மாணவிகன்' என்று பெயர்; அம்பஷ்ட ஸ்திரீக்கு ஸவர்ணனால் (க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்கும் பிராமணனுக்கும் ஜனித்தவனால்) உண்டானவனுக்கு 'ஆக்னேயன்' 'நர்த்தகன்' என்ற பெயர்கள். காருஸ்திரீயிடம் (சூத்ர ஸ்திரீயிடம் வைச்யனால் உண்டானவன்) ஜனித்தவனுக்கு 'மாஹிஷ்யன்' முதலிய பெயராம். அவன் தொழில் தச்சு, ரதம்செய்கிறது, சில்பிவேலை, வர்த்தகம், லோகவேலை, கம்மாறவேலை.

31. பிராமண ஸ்திரீயிடம் உக்கிரனால் உண்டானவனுக்கு 'தக்ஷவிருத்தி' என்று பெயர்; வைச்ய ஸ்திரீயிடம் உக்கிரனால் உண்டானவன் 'ஸமுத்ரன்' என்று சொல்லப்படுவான்.

32. பிராமண ஸ்திரீயிடம் நிஷாதனால் உண்டானவன் 'நாபிதன்' எனப்படுவான்; க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் நிஷாதனால் உண்டானவனுக்கு 'அதோநாபிதன்' என்று பெயர்.

33. விப்ர ஸ்திரீயிடம் நாபிதனால் ஜநித்தவனுக்கு 'வேணுகன்' என்று பெயர்; க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் நாபிதனால் ஜனித்தவன் 'கர்மகாரன்' என்று சொல்லப்படுவான்.

34. தௌஷ்யந்தனால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் 'பாகலப்தன்' உண்டாகிறான், நிஷாதனால் வைச்ய ஸ்திரீயிடம் 'ஸூநிஷாதன்' ஜனிக்கிறான்.

35. ஹே! பண்டித உத்தமர்காள்! பண்டிதர்களால் வைதேகனால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் உண்டானவன் 'ரஜகன்' என்று அறியவேண்டும்.

36. எல்லா சாஸ்திரமறிந்தவர்களால் சண்டாளன் முதலானவர்களால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் பூமியில் பிறக்கிற புமான் 'ச்வபசன்' என்று அறியவேண்டும்.

37. ச்வபசனால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் ஜனித்தவனுக்கு 'குஹகன்' என்றும், சண்டாளனால் வைச்ய ஸ்திரீயிடம் ஜனித்தவனுக்கு 'தந்தகவேளகன்' என்றும் பெயர்களாம்.

38. இவனால் (சண்டாளனால்) சூத்ர ஸ்திரீயிடம் உண்டானவன் 'ஆச்ரமகன்' எனப்படுவான்; சூத்ர ஸ்திரீயிடம் பிரதிலோம நிஷாதனால் உண்டானவன் 'பைரவன்' ஆகும்.

39. அறிந்தவர்கள் மாகதனால் சூத்ர ஸ்திரீயிடம் ஜநித்தவன் 'குருந்தன்' என்றும், மாகதனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் ஜநித்தவன் 'கனகன்' என்றும் சொல்லுவார்கள்.

40. கனகனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் 'உத்பந்தன்' உண்டாகிறான்; அயோகனால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் ஜநித்தவனுக்கு 'சர்மகாரன்' என்று பெயர்.

41. விப்ர விராத்யனால் பிராமண ஸ்திரீயிடம் ஜனித்தவன் 'பந்திகன்' என்றும், க்ஷத்திரிய விராத்யனால் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் ஜனித்தவன் 'கல்லன்,' 'மத்தன்,' 'மல்லகன்' என்றும் பெயர்களாம்.

42. பூமியில் மல்லனால் 'பிச்சலன்' என்றும், பிச்சலனால் 'நடன்' என்றும் ஜனிக்கிறார்கள். நடனால் 'கர்ணன்' என்றும், கர்ணனால் 'காமன்' என்றும் ஜனிக்கிறார்கள்.

43. அவனால் (கர்மனால்) க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயிடம் 'த்ரமிலன்' ஜனிக்கிறான்; வைச்ய ஸ்திரீயிடம் வைச்ய விராத்யனால் 'ஸுதன்வா' உண்டாகிறான்.

44. ஸுதன்வாவினால் 'அவார்யன்' என்றும், 'பாருஷன்' என்றும் ஜனிக்கிறார்கள்; பாருஷனால் 'த்விஜன்மா'வும், இவனால் 'மைத்ரன்,' மைத்ரனால் 'ஸாத்வதன்' உண்டாகிறார்கள்.

45. மைத்ரனால் 'வைதேஹகன்,' 'மாதங்கன்' ஜனிக்கிறார்கள்; மாதங்கனால் 'ஸூதன்' உண்டாகிறான்; ஸூதனால் 'தஸ்யு' உண்டாகிறான்.

46. தஸ்யுவால் உண்டானவன் 'மாலாகாரன்'; பிரதிலோம நிஷாதனால் 'கைவர்த்தகன்' ஜனிக்கிறான்.

47. திலகாரி ஸ்திரீயிடம் அயோகனால் உண்டானவன் நீலம் முதலிய வர்ணங்களை விக்கிரயம் செய்பவனாவான்.

48. 'சாரு' என்ற பெயருடைய காருஜாதி ஸ்திரீயிடம் நிஷாதனால் 'சர்மஜீவி' ஜனிக்கிறான்.

49. என் ஸத்குருவின் கிருபையால், முன் அகஸ்த்தியரிடம் நான் கேட்டபடி, சுருக்கமாக ஜாதி நிர்ணயம் உங்களுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது.

50. எந்த மனிதன், தன் சக்திப்படி, தன் ஜாதி கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவனுக்கே ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முக்தி உண்டென்று வேதத்தின் கட்டளை.

51. எவ்விதம் பசு முதலியவைகளுக்கு ஜன்மத்தால் ஜாதியே ஒழிய வேறு ஒன்றாலும் இல்லையோ, அவ்விதம் எல்லோருக்கும் ஜன்மத்தால் ஜாதியேதவிற வேறு கோடி கர்மங்களாலும் ஆகாது.

52. அதுவும் (அந்தந்த ஜாதியும்) பஞ்சபூத ஸம்பந்தமான ஸ்தூல சரீரத்திற்கே ஒழிய ஆத்மாவிற்கு இல்லை. (ஆனால்) தேகத்தினிடம் அஹங்காராபிமானத்தால் ஆத்மா 'விப்ரன்' முதலான பெயர்களால் குறிக்கப்படுகிறது.

53–54. ஹே! பிராமணர்களே! ஆத்மாவிற்கு தங்கள் தங்கள் ஸ்வரூபத்தை அறியாமையால், தேகத்தில் அஹம்பாவம் உண்டாகிறது; அந்த அறியாமையும் ஆதியற்றிருக்கிறது; ஆனால் ஞானத்தால் அதற்கு நாசம் உண்டு; அந்த ஞானமும் வேதாந்தத்தால் உண்டாக வேண்டுமென்றது ஸத்குருவின் நிர்ணயம்.

55. எவனுக்கு வேதாந்த வாக்கியத்தால் அபரோக்ஷ ஞானம் உண்டாகிறதோ அவனுக்கு விதி நிஷேதங்கள் ஒன்றும் கிடையாது என்று வேதார்த்த நிர்ணயம்.

56. வர்ண தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பவனுக்கு சாஸ்திரமறிந்தவர்களால் ஆச்ரமதர்மம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அந்த வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் இருப்பவர்கள் எப்பொழுதும் வேதத்திற் குட்படவேண்டியது.

57. எந்த ஸ்திரீக்காகிலும், புருஷனுக்காகிலும் பிரம்ம ஞானம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் வர்ணாச்ரம ஆசாரம் இல்லவே இல்லை.

58. ஹே! ஆஸ்திகர்களே! ஆத்மபாவத்தை அறியாமல் தன் வர்ணாச்ரமங்களை விடுகிறவன் மூடன்; அவன் பதிதன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

59. ஆதலால், ஸர்வ பிரயத்தினத்தாலும், சிரத்தையுடன், எப்பொழுதும் வர்ணாச்ரம தர்மத்திலிருப்பவர்கள் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ச்ரௌத ஸ்மார்த்த வர்ன தர்மங்களை யனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

60. இவ்விதமாக வேதஸம்மதமாயும், பரமாயும், ஸத்யாநந்த ஸூகத்தை பிரகாசிப்பதும், பிரம்மஞானத்தைக் கொடுப்பதும், ஸம்ஸார ஸாகர கரையாயுமுள்ள ஸூதரால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஜாதி நிர்ணயத்தைக் கேட்டு, அந்த முனீச்வரர்கள் ஸந்தோஷத்துடன், ஸத்யம், நல்லொழுக்கம், தயை, வினயம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியவர்களாய் நன்றாக கூடியிருந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 13.

(தீர்த்த மாஹாத்மிய கதனம்).

---

1. நைமிஷீயர்கள்:—ஹே! ஸகல சாஸ்திரார்த்தத்தையறிந்த உத்தமரே! கருணையுடன், பிராணிகளின் நன்மைக்காக, எங்களுக்கு தீர்தமகிமையைச் சொல்லுங்கள்.

2. ஸூதர்:—ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் கூறிய தீர்த்தமாகாத்மியத்தை சுருக்கமாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையுடன் கேளுங்கள்.

3-4. எல்லா தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட 'கங்காத்வாரம்' என்று மகாதீர்த்தம் ஒன்றுண்டு; ஹே! முனிகாள்! சூர்யன் மேஷராசியில் அச்வினி நக்ஷத்திரத்தில் இருக்கும் பொழுது ஸ்நா

நம்செய்து, சிவனடியார் ஒருவருக்கு சிரத்தையுடன், சக்தியானு சாரம், தக்ஷிணைகொடுத்து, உபவாஸமிருந்தால் அந்த மனிதன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

5-8. மேற்கு ஸமுத்ரகரையில், ஒரு யோஜனை நீளமும் ஒரு யோஜனை அகலமுள்ளதும், ஸமஸ்த தேவர்களால் ஸேவிக் கப்பட்டதுமான 'ஸோமதீர்த்தம்' என்று ஸோமநாதர் ஸன்னிதி யில் இருக்கிறது; அதில் ஒருவன் பர்வகாலத்திலும், ஆர்த்திரா நக்ஷத்திர தினத்திலும், அஷ்டமியிலும், வ்யதீ பாதத்திலும், ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும், சதுர்தசியிலும் ஸ்நாநஞ்செய்து, சிவ னடியாருக்கு அன்னமளித்து, சந்திர சேகரரான ஸோமநாதரை நமஸ்கரித்து, பஸ்மத்தால் சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ஓர் இரவு உபவாஸம் இருந்தால் அவன் ஸமஸ்த பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு, சங்கரரை யடைகிறான்.

9-10. ஸ்ரீ காசி க்ஷேத்திரத்தில் 'மணிகர்ணிகை' என்கிற மகாதீர்த்தத்தில், பக்தியோடு, காலையில் ஸ்நாநஞ்செய்து, கருணைக் கடலாகிய விச்வேச்வரரை தர்சித்து, சக்தியானுசாரம் அன்னபானாதிகளை ஒருவன் தானஞ்செய்தால் அவன் முக்தி யடைகிறான்.

11-12. ஸம்ஸார ரோகத்திற்கு மருந்தாகிய 'பிரயாகை' என்ற மகாதீர்த்தத்தில் பரணி, கிருத்திகை, ரோஹிணி, விசேஷ மாய் மேஷமாஸத்தில் ஒருவன் ஸ்நாநஞ்செய்து, தன்னால் கூடிய தக்ஷிணை கொடுத்தால் அவன் மோக்ஷமடைகிறான்.

13. 'கங்காஸாகர ஸங்கமத்தில்' ஒருவன் ஆர்த்திரை, மிருக சீர்ஷதினத்தில் மத்தியாநம் ஸ்நாநஞ்செய்து தன்னால் இயன்ற அளவு தக்ஷிணை கொடுத்தால், ஸர்வபாபங்களிலிருந்து விடுதலை யடைந்து சிவஸாயுஜ்ய பதவியடைகிறான்.

14-15. நரக பிரவேசத்தை நாசஞ்செய்கிறதும், பிரம்மா, விஷ்ணு, சங்கரரால் ஸேவிக்கப்பட்டதான 'நர்மதா' மகாதீர்த்தத்

தில் ஸ்நாநஞ்செய்து ஒருவன் ஆதாவுடன் தன் சக்திக்குதக்கபடி தனத்தைக்கொடுத்தால் அவன் பிரம்மலோகத்தை யடைவான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

16-17. யமனுலும் ஸேவிக்கப்பட்ட 'யமுனு' மகாதீர்த்தத் தில் விருஷப மாஸத்திலும், விசாக நக்ஷத்திர தினத்திலும், பாநு வாரத்திலும் எவனொருவன் பக்தியுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து பிரா மணர்களுக்கு போஜனம் கொடுக்கிருனே அவன் ஸர்வபாப விமுக்தனுய் சிவனுடன் கலந்து சேருகிருன்.

18-19. 'ஸரஸ்வதி' என்ற ஸர்வவரத்தையும் கொடுக்கக் கூடியதும், எப்பொழுதும் ஸரஸ்வதி தேவி வஸித்துக்கொண் டிருக்கும் நதியில் ஆர்த்திரா தினத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, சிவனடி யார் ஒருவருக்கு தக்ஷிணை ஒருவன் கொடுத்தால் புத்திராதிக ளுடன் அவன் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகிருன்.

20-21. 'கோதாவரி' என்று லொகத்தில் பிரஸித்தமான மகாநதியில் ஒருவன் ஸூர்யனும் பிரஹஸ்பதியும் ஸிம்ஹ ராசி யில் சேரும்பொழுது ஸ்னனஞ்செய்து, சக்திக்குத் தக்கவாறு தக்ஷிணைகொடுத்தால் கங்கையில் 12 வருஷங்கள் தினம் ஸ்நாநஞ் செய்த பலனை யடைகிருன்.

22-25. உலகத்தில் பிரஸித்தியாயும், எல்லா யோகீச்வரர்க ளால் ஆராதிக்கப்பட்டதும், ஸஹ்ய மலையிலிருந்து வருவதாயும், இந்திர நீலகிரியை கரையில் உடையதுமான 'கிருஷ்ணவேணீ' என்ற மகாநதி ஒன்றுண்டு; அதில் தினந்தோரும் விஷ்ணுவாதி தேவர்களுடன் மஹாதேவர் ஸ்நாநஞ்செய்து, அப்பர்வதத்தில் உமாதேவியுடன் வஸித்துவருகிருர்; அவ்விடத்தில் ஒருவன் பர்வ காலத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, உபவாசமிருந்து, சக்தியானுசாரம் தக்ஷிணை கொடுத்தால் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை யடை கிருன்.

26-32. 'ஸுவர்ணமுகரி' என்ற, ஸம்ஸாரத்தை நீக்கக் கூடியதும், எல்லா பிராணிகளுக்கும் போக மோக்ஷத்தைக் கொ டுப்பதற்காக கேவலம் கருணையால் பரமாத்வாவான சிவனல்

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நதியில் மாகமாஸம் மகா நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்யவேண்டும்; அந்த நதிதீரத்தில் உள்ள தக்ஷண கைலாஸம் என்ற ஓர் பர்வதத்தில், மகாதேவனும், சந்திரசேகரரான சங்கரன் உமையுடன் ஸூவர்ணமுகரி நதியை பார்த்துக்கொண்டு இருந்துவருகிறார்; அதில் எல்லாபாபங்களைப் போக்கடிப்பதற்காக எல்லா தீர்த்தங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன; அதில் ஒருவன் மகா நக்ஷத்திரம்கூடிய மாகமாஸத்தில், பக்தியுடன், ஸ்நாநஞ்செய்து, யதாசக்தி சிரத்தையுடன் ஓர் சிவனடியாருக்கு தக்ஷணைகொடுத்து, அந்த காலஹஸ்தி பர்வதத்திலுள்ளவரும், மனிதர்களுக்கு மங்களத்தை யளிப்பவரும், இந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், தக்ஷிண கைலாஸவாஸியான சிவனை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்தால் ஸகல பாபத்திலிருந்தும் விடுதலையடைகிறான்; மேலும், மகா நக்ஷத்திரம்கூடிய மாகமாஸத்தில் பக்தியுடன் ஒருவன் ஸ்நாநஞ் செய்தால் ஸகல பாபத்திலிருந்து நீங்கி சிவஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.

33-37. பிரம்மதேவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட 'கம்பா' என்ற புண்ய நதியில் ஹே! பிராமணர்களே! ஒருவன் ஸ்நாநஞ்செய்து சசிசேகரரான சங்கரரை பக்தியோடு தர்சித்தால் அந்த மனிதன் உடனே ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து முக்தியடைகிறான்; அந்த நதியில் ஸ்நாநஞ் செய்து, ஆதிலிங்கத்தில் உத்பவித்திருக்கிற மஹேச்வரரை மஹாவிஷ்ணு பூஜித்து, அந்த ஈசன் ஸந்நிதியில் நதியையும் பார்த்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறார்; அதில் பாநுவாரத்திலும், ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்திலும், உத்தரபல்குனி நக்ஷத்திரத்திலும், பர்வகாலங்களிலும் சிரத்தையுடன் ஒருவன் ஸ்நாநஞ்செய்து பிராமணர்களுக்கு அன்னமுதலியது கொடுத்தால் அவன் ஸ்வர்க்கமடைகிறான்.

38-45. 'குடிலை' என்று உலகத்தில் பிரஸித்தியான மகா நதியில், 'வீரா' என்று பெயருடைய மகாவிருதத்தை யனுஷ்டித்து வருபவளான பத்ரகாளி, ச்ராவண பௌர்ணமியில் சூர்யனால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதும், தேவர்கள், அஸூரர்கள், அப்ஸரஸ்களால் சூழப்பட்டதும், அழகாயுள்ள 'அதிகா' என்று பெய

ருள்ள ஓர் பட்டணத்தை யடைந்து, அவ்விடத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதிபூதரான மகேச்வரனை ஸ்தாபித்து, இந்த நதிஜலத்தால் சிரத்தையுடன் அபிஷேகஞ்செய்து, கிருபாநிதியான தேவதேவனைப் பிரார்த்தனைசெய்ததாவது:—'எவன் ஒருவன், ஹே! தேவதேவ! இந்த நதியில் சிரத்தையுடன் ச்ராவண பௌர்ணமியில் ஸ்நாநஞ்செய்து, உம்மை தர்சித்து, நமஸ்கரித்து, ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, சிவனடியாருக்கு சக்தியானுசாரம் வஸ்திரம், தனம், தான்யத்தை கொடுக்கிறானோ அவனுக்கு போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும், ஹே! எல்லோருக்கும் நாயகரே! நீர்கொடுக்கவேண்டும். இவ்விதமாக வீரையால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட தேவன், கம்பீரமான வசனத்தால் 'அப்படியே ஆகுக' என்று சொன்னார். அந்த நதியில் பாநுவாரத்தில், சிரத்தையுடன், ஸ்நாநஞ்செய்து, தனம் அல்லது வேறுயாதாகிலும் தானஞ்செய்தால் அந்த மனிதன் முக்தியடைவதில் சந்தேகமில்லை.

46–54. மஹா தேவரால் 'மணிமுக்தா' என்ற ஓர் திவ்ய நதி நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதில் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர், அக்நி, வாயு, விச்வேதேவர்கள், வஸுக்கள், சூர்யன், இந்திரன் இவர்கள் தனுர்மாஸம் ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரத்தில், சிரத்தையுடன், ஸ்நானஞ்செய்து, தானம்கொடுத்து, விருத்தாசலேச்வரரை நமஸ்கரித்து, லோகக்ஷேமத்தின்பொருட்டு அந்த ஈசனை பிரார்த்தித்தார்கள்; "துர்விருத்தனானாலும், நல்ல நடத்தையுள்ளவனானாலும், மூர்க்கன் ஆனாலும், பண்டிதன் ஆனாலும், பிராமணன், சூத்திரன், சண்டாளன் ஆகிலும், எவனாகிலும் இந்த நதியில் மேற்கூறிய தினத்தில் சிரத்தையோடு ஸ்நானஞ்செய்து, சக்தியானுசாரம் விருத்தாசல ஈச்வரன்பொருட்டு சிவயோகிக்கு தனமாகிலும், தான்யமாகிலும், வஸ்திரமாகிலும் கொடுத்து, உபவாஸமிருந்து, பிராதகாலத்தில் விருத்தாசல ஈசனை நமஸ்கரிக்கிறானோ அவனுக்கு நல்லகதியை நீர்கொடுக்கவேண்டும்." இவ்விதமாக மேற்கூறியவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்த விருத்தாசல ஈசன், ஸந்தோஷத்துடன், கம்பீரமான வாக்கால், 'அப்படியே ஆகுக' என்றார். ஆகையால், மேற்கூறிய ஆர்த்திரா தினத்தில்

எவன் ஒருவன் சிரத்தையுடன் ஸ்நானஞ்செய்கிறானோ அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

55-60. மஹா லக்ஷ்மியால் சேவிக்கப்பட்ட ரம்யமான ஸ்ரீ வியாக்ரபுரத்தில் (சிதம்பரத்தில்) 'சிவகங்கை' என்ற பரிசுத்த மான தீர்த்தமுள்ள ஓர் தடாகம் உண்டு; அதன் தென்கரையில் சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ சங்கரர், பரமானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்கிறார்; அந்த தடாகத்தில் பிரம்மாமுத லான ஸகலதேவர்களும், முனீச்வரர்களும் தினந்தோறும் ஸ்நா னஞ்செய்து, உமையுடன் நர்த்தனஞ்செய்கிற சிவனை பக்தியுடன் ஸம்ஸாரரோகநிவர்த்திக்காக நமஸ்கரிக்கிறார்கள்; அந்த தடாகத் தில் உமையோடுகூடிய மகாதேவன், பிரம்மா விஷ்ணுவாதிகளு டன், மாகமாஸம் மகாநக்ஷத்திரத்தில், பிராணிகளை ரக்ஷிப்பதற் காக, ஸ்நாநஞ்செய்கிறார்; அத்தகைய தடாகத்தில் எவனொருவன் பக்தியுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து, சிரத்தையுடன் தானஞ்செய்கிறானோ அவன் எல்லோருக்கும் ஸமமாகி பிரம்மத்தையடைகிறான்.

61-71. இந்த வியாக்ரபுரத்திற்கு வடகிழக்கில். ஸமுத்ரத் தில், 'குஹ்ய' தீர்த்தமென்று, ஒரு யோஜனை நீளமும், ஒரு யோ ஜனை அகலமும் உள்ளதும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்கள் முத லான எல்லா தேவர்கள், முனிகள் இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட பிரஸித்தமான ஓர் தீர்த்தம் உண்டு; ஹே! வேதவித்துக்களே; முன்னொருகாலத்தில் ஜலத்திற்கு அதிபதியான வருணன், அறி யாத்தனத்தால் ஓர் பிரம்மவதைசெய்து, அப்பாவத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வியாக்ரபாதருடைய வசனத்தால், சீக்கிரம், குஹ்ய தீர்த்தத்தையடைந்து, மாகமாஸம் மகநக்ஷத்திரத்தில் பக்தியுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து, தன் பாபத்தை ஒழித்தான்; இச் சமயத்தில் உமாபதியான நீலகண்டர், வருணனிடம் கிருபை கூர்ந்து, பிரஸாதமளித்தார்; தர்மாத்மாவான வருணன், கேட் டதையளிக்கும் மஹாதேவனை, உலகத்தின் க்ஷேமத்தின் பொ ருட்டு கேட்டுக்கொண்டதாவது:—"ஹே! தேவ! எவன் மாக மாஸம் மகா நக்ஷத்திரத்தில் என்னைப் பூஜித்து, இந்த தீரத்தில்

சிரத்தையுடன் ஸ்நாநஞ்செய்கிறானோ, பிராமணன் ஆகிலும் அல்லது கீழ்பட்ட ஜாதியாய் இருந்தாலும், அவனுக்கு சீக்கிரம் முக்தியை கொடுக்கவேண்டும்;" இப்படி கேட்டுக்கொண்ட வருணனுக்கு, வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத தேவதேவரான மஹாதேவன், கம்பீரமான வாக்கால், 'அப்படியே ஆகுக' என்றார்; இந்த தீர்த்தத்தில் எவன் பர்வகாலத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, தானம் கொடுக்கிறானோ அவன் ஸகலபாபங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைந்து நல்ல கதியையடைகிறான்; ஹே! முனிகள் அநேகர் பர்வங்கள்தோறும் ஸ்நாநஞ்செய்து, எல்லாப் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலையடைந்திருக்கிறார்கள்.

72–75. 'பிரம்மதீர்த்தம்' என்று பிரம்மாவால் உண்டாக்கப்பட்ட ஓர் தடாகம் பிரம்மபுரத்தின் மத்தியில் (வ்யாக்ரபுரமத்தியில் என்று சிலபாடம்) இருக்கிறது; அதில் ரோமசர் என்ற ரிஷி தினந்தோறும், பக்தியுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து, மகத்தான தவஞ்செய்தார்; மேலும் அதில் கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் பிரம்மா, லோகங்களின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதியின் பொருட்டு ஸ்நாநஞ்செய்து, ஆதரவுடன் பரமேச்வரனை பூஜித்தார்; அதில் ஒருவன் பாநுவாரம், கிரஹணம், பர்வம் இவைகளில் ஸ்நாநஞ்செய்து, பக்தியுடன் தானஞ்செய்தால் அவன் பரமேச்வரனை யடைகிறான்.

76–85. 'சூர்யபுஷ்கரிணி' என்று ஓர் அழகான தீர்த்தம் பிரம்மபுரத்திற்கு (வ்யாகரபுரத்திற்கு என்று முள்ளது) மேற்கில் இருக்கிறது; அதில் பாநுவாரம், சந்திர சூர்யகிரஹணகாலங்கள், விஷுக்கள், அயநங்கள், பர்வங்கள், ஆர்த்திரை இவைகளில் சூர்யன், ஸ்நாநஞ்செய்து, தக்ஷயாகத்தில் இழந்த பற்களையடைந்து ஸந்தோஷமாயிருந்தான்; முன்னொரு காலத்தில், இலங்கேசனுடைய புத்திரனான இந்திரஜித், எல்லா உலகங்களையும் ஜயித்து, ரதமேறி, கர்வத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாக வெகுவேகத்துடன் இலங்கையை நோக்கிச்செல்லும்பொழுது, இந்த தீர்த்தத்தின் தென்கரையில் அந்த ரதம் நின்றுவிட்டது; புத்திமானான இந்திரஜித் இதைப்பார்த்து, நெடுநேரம் ஆலோசித்து, அவ்விடத்திலே

யே பரமேச்வரனை சிரத்தையுடன் பூஜித்தான்; தேவதேவரான மஹாதேவர் உமையுடன் அவ்விடத்திலேயே ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் குலதெய்வமாக நின்றுவிட்டார்; இந்திரஜித், மறுபடியும், அந்தலிங்கத்தைப் பெயர்க்கப்பார்த்தும் முடியவில்லை; மறுபடியும் நெடுநேரம் யோஜித்து, அந்த பரமேச்வர லிங்கத்தை மும்முறை பிரதக்ஷிணம் வந்து, அந்த ரதத்திலேறி வாடினமுகத்துடனும், மனவருத்தத்துடனும் இலங்கையை யடைந்தான்; இதில் எவனொருவன் பர்வகாலத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்துவைக்கிறனே, அவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சிவலோகத்தை யடைகிறன்.

86. ஹே! வேதமறிந்தவர்களே! எவனொருவன் 'காவேரியும் ஸமுத்திரமும் ஸங்கமமாகிற' இடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்கிறனே அவனுடைய எல்லாபாபங்களும் நசித்துப்போவதில் ஸந்தேகமில்லை.

87–90. ச்வேதாரண்யத்திலும், கும்பகோணத்திலும், மத்யார்ஜுனத்திலும், ஆம்ரதீர்த்தத்திலும், ஹிருதிஸ்தானத்திலும், மங்களவம்சகத்திலும், திருகோடிகையில் காவேரி எல்லா காமத்தையும் அளிக்கிறபடியால் அதிலும், எவன் பர்வங்களிலும், பாநுவாரத்திலும் காவேரியில் ஸ்நாநஞ்செய்து, (அங்கங்குள்ள) பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து, ஏதாகிலும் தானஞ்செய்தால் மகாபாபங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறன்; பாபியானுலும், யோக்கியனுலும் மேற்கூறிய ஸ்தானங்களில் மரணமடைந்தால் முக்தியடைவதில் ஸந்தேகமில்லை; மேற்கூறிய ஏழுஸ்தாநங்களில் மரணமடைந்து அநேகர் முக்தியடைந்திருக்கிறர்கள்.

91–95. வல்மீகக்ஷேத்திரமத்தியில், ஸம்ஸாரரோகத்திற்கு மருந்தாயும், பாபத்தை நாசஞ்செய்வதாயும், கோரியதைகொடுப்பதாயுமுள்ள 'க்ஷீரகுண்டம்' என்ற ஓர் திவ்யதீர்த்தமிருக்கிறது; அதில் பங்குனி உத்திரத்தில், பிரம்மா, விஷ்ணு ருத்திரர்கள், தேவர்கள் முனிகள் இவர்களாலும், ஸகலஜந்துக்களாலும், சந்திர சூரியர்களாலும் ஸ்வர்கத்திலிருந்துவந்த இந்த தீர்த்தம் பூஜிக்கப்

பட்டது; பங்குனி உத்திரத்தில் எவனொருவன் சிரத்தையுடன் ஸ்நானஞ்செய்கிறானோ அவனுடைய எல்லாபாபங்களும் நசிக்கின்றன; எவனொருவன் வ்யதீபாதத்தில் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிரத்தையுடன் தானம்கொடுக்கிறானோ அவனுக்கு பிரயாஸமன்றி முக்திகிடைப்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

96-100. க்ஷீரகுண்டத்திற்கு மேல்புரத்தில் 'தேவதீர்த்தம்' என்று ஓர் தீர்த்தமுண்டு. அதில் பூர்வகாலத்தில் இந்திரன் பர்வங்கள்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து, வருஷமுடிவில் வல்மீக க்ஷேத்திரவாஸியான மஹாதேவனை, பக்தியுடன் மும்முறை பிரதக்ஷணம் செய்து, நமஸ்கரித்து, தேவராஜன் என்றபதவியை தியாகஞ்செய்து கர்மபந்தத்திலிருந்து மோக்ஷமடைந்தான்; எவனொருவன் பங்குனி உத்திரத்தில் இதில் ஸ்நாநஞ்செய்து வல்மீகவாஸரான ஈசனை மும்முறை வலம்வந்து, ஏதாகிலும் கொஞ்சம் தானஞ்செய்கிறானோ அவன் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷமடைகிறான்; பாநுவாரத்திலும், ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரத்திலும், முக்கியமாக கிருஷ்ணாஷ்டமியிலும் எவன் இந்த தேவதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்கிறானோ அவன் உத்தமகதியடைகிறான்.

101-111. ஸேது மத்தியில் 'கந்தமாதனபர்வதம்' என்ற ஓர் மகாதீர்த்தம் உண்டு; அதில் ஸ்ரீராமன், ஸீதை, லக்ஷ்மணன், ஸுக்ரீவன் முதலான ஸ்நேகிதர்களுடனும், முனி, தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், வித்யாதரர்களுடனும், பக்தியோடு, ஸ்நாநஞ்செய்து, இராவண ஸம்ஹாரத்தால் உண்டான பிரம்மஹத்தி பாபத்தை நீக்கிக்கொண்டு, இராமேச்வரன் என்ற மகாதேவனை பிரதிஷ்டைசெய்து, தீர்த்தமகாத்மியத்தையறிந்து வெகுதனங்களை தானஞ்செய்தார்; இந்த தீர்த்தத்தில் வ்யதீபாதத்திலும், சந்திர சூர்ய கிரஹணகாலங்களிலும், பாநுவாரம், சுக்கிரவாரம், பருவங்கள், ஆர்த்திரைதினம், விஷு, அயநம், ஷடசீதிமுகம் அர்த்தோதயம் அல்லது மற்ற நல்லதினங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்து, யதாசக்தி தக்ஷிணையுங்கொடுத்து, இராமேச்வரரை தரிசித்து, வைதிக லௌகிக ஸ்தோத்திரங்களால் அவரைஸ்துதித்து, மூன்று

பிரதிக்ஷணங்கள் செய்கிறவன் பிரம்மஹத்தியாதி மகாபாபங்களி னின்றும் விடுதலையடைகிறான்; இவ்விடத்தில் மரணமடைகிற நன்றியற்றவன் கூட மோக்ஷமடைகிறான்; இதில் ஒருவன் பக்தி யுடன் மூன்றுமாதங்கள் திநந்தோறும் ஸ்நாநஞ்செய்து, இரா மேச்வரனை தர்சித்து, சிரத்தையுடன் (நிஷ்கம்) அணுமாத்திர ஸ்வர்னத்தை தானஞ்செய்து, பர்வமுடிவில் ஓர் இரவு பட்டினியா யிருந்தால் பிரம்மஹத்தி, ஸுராபானம், ஸ்வர்னஸ்தேய முதலிய மனப்பூர்வமாய் செய்த பாபங்களினின்றும் அவன் விடுபடுவான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; ஹே! பிராமணர்காள்! இதில் ஸ்நாந மாத்திரத்தில் அநேகர் கிருதார்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள்.

112. வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், சிவாகமங்களி லும் கூறப்பட்ட முன்சொல்லிய தீர்த்தங்களை உமாபதியான தே வன், கிருபையால், உமையின்பொருட்டுச் சொன்னார்.

113. அந்த சங்கரீதேவி இதை (தன் புத்திரரான) குஹ ருக்குச் சொன்னாள்; குஹர் நான்முக பிரமாவிற்கும், பிரம்மா என் குருவுக்கும் (வ்யாஸர்) சொன்னார்கள்; கிருபாஸமுத்ரமான என் குரு ஜகத்தில் பரவும்பொருட்டு எனக்கு கூறினார்.

114. ஹே! விப்ரர்களே! பரமகிருபையாலும், ஜகத்திற்கு நன்மையை கருதி நான் உங்களுக்குச் சொன்னேன்; பரமசிவ பிரஸாதமடையும்பொருட்டு நீங்கள் இதை சிஷ்யர்களுக்கு எப் பொழுதும் ஸந்தோஷத்துடன் சொல்லவேண்டும்.

115. எவன் இந்த தீர்த்தமகாத்மியத்தை நல்ல முகூர்தத் தில் படிக்கிறானோ அவன் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுதலை யடைந்து மேலான கதியையடைகிறான்.

116. எவன் இதை நித்தியமாவது நல்ல முகூர்த்தத்திலா வது கேட்கிறானோ அவன் ஸர்வபாப விநிர்முக்தனாய் சிவலோகத் தில் மகிமையடைகிறான்.

117. தீர்த்தங்களிலும், சிராத்த காலங்களிலும் எவன் இதை சந்தோஷத்துடன் கேட்கச் செய்கிறானோ அவன் ஸகல தரித்திரியத்திலிருந்தும் விலகி மகா தனவானாகிறான்.